

VYPOŘÁDÁNÍ PŘIPOMÍNEK Z MEZIREZORTNÍHO PŘIPOMÍNKOVÉHO ŘÍZENÍ K ANALÝZE ÚČINNOSTI ZÁKONA O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM

Připomínky uplatněné do 7.12.2007, 9:00 elektronicky nebo vložení do e-KLEPU Úřadu vlády.

Vypořádání připomínek proběhlo 7. 12. 2007, od 9:00

Připomínka od:	Obsah připomínky	Stanovisko MV
ministerstva, další ústřední orgány státní správy a další státní orgány		
MZV	<p>MZV v této fázi úvah nad novelou zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) navrhuje s ohledem na své dosavadní zkušenosti s poskytováním informací, resp. dokumentace v rámci řízení o porušení Smlouvy podle čl. 226 Smlouvy o založení ES rozšířit v návrhu předmětné novely okruh důvodů, pro které je možné odmítnout požadovanou informaci či dokument poskytnout. Mezi stávající důvody odmítnutí poskytnutí informace, upravené v § 11 odst. 4 zákona, navrhuje zařadit „<u>probíhající řízení o porušení Smlouvy</u>“. Uvedená úprava by měla pokrýt poskytování informací v předmětném řízení ve všech jeho fázích, tj. nejen ve fázi judiciální (ta je již dnes explicitně pokryta § 11 odst. 4 písm. b) zákona, týkajícím se rozhodovací činnosti soudů), ale též ve fázi pre-judiciální, která probíhá s Komisí ES. Uvedená změna je plně v souladu s dosavadní judikaturou Soudního dvora ES, který povinnost poskytovat informace v rámci řízení o porušení Smlouvy nepotvrdil), naopak uvedl, že „účastníci řízení mají právo hájit své zájmy nezávisle na jakémkoli vnějším vlivu, zejména ze strany veřejnosti“²⁾, a to již ve fázi pre-judiciální.</p> <p>Explicitní úprava ve výše uvedeném smyslu by vyloučila současné interpretační potíže vážící se k poskytování informací v rámci řízení o porušení Smlouvy, jejichž odrazem jsou probíhající vnitrostátní soudní spory žadatelů s Ministerstvem zahraničních věcí jakožto koordinátorem tohoto řízení v rámci ČR.</p> <p>-----</p> <p>1) Srov. v této souvislosti zejména rozsudek ve věci T-36/04 <i>Association de la presse internationale ASBL proti Komisi</i>, dosud nepublikováno ve Sb. rozhodnutí ESD.</p> <p>2) Viz bod 80 cit. rozsudku.</p> <p>info@mzv.cz</p>	<p>Akceptováno.</p> <p>Analýza o tento text doplněna (s tím, že při dalších diskusích o podobě novely bude rozšíření navrhované MZV prosazováno)</p>
MMR	<p>Neexistence jednoho ústředního orgánu státní správy, který by měl ve své kompetenci vyřizování podání v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se nejeví jako problém, který by měl nutně vyústit ke konstituuování samostatného úřadu. Z tohoto hlediska je třeba souhlasit se zpracovatelem, že pro celou státní správu je ekonomické formou jednotlivých metodických pokynů poskytovat krajům a obcím metodickou pomoc při poskytování informací. V jednotlivých konkrétních případech, které byly již řešeny soudní cestou, je možno využívat (i když jen jako určitý návod) jednotlivé rozsudky publikované ve sbírkách rozhodnutí. V těch případech, kdy není znám žádný judikát, je jednotná úprava postupu nanejvýše žádoucí a může vést ke sjednocení v mnoha</p>	<p>S připomínkou souhlasíme, vytváření nového úřadu jakkoli označeného nepovažujeme za nutné.</p>

	<p>případech nejednotných postupů různých povinných subjektů. Tato role Ministerstva vnitra, jako ústředního orgánu, je nezastupitelná.</p> <p>Petra.Kolajova@mmr.cz</p>	
	<p>Určení povinného subjektu v případě územních samosprávních celků. Vycházíme z komentáře Dr. Korbela k Infz, tedy za povinné subjekty považujeme v podmínkách kraje kraj jako celek a dále za „samostatné“ povinné subjekty považujeme i jeho jednotlivé orgány. Není nám jasné, proč by z režimu InfZ měl být vyloučen hejtman (s tím, že ustanovení § 61 odst. 3 písm. f/, zákona o krajích, podle kterého odpovídá za informování občanů o činnosti kraje s odkazem na InfZ, je obecným ustanovením, které nezakládá jeho konkrétní pravomoc). Vycházíme-li z toho, že hejtman je orgánem kraje, tedy i povinným subjektem podle InfZ, spadají do jeho působnosti i jiné oblasti, než činnost uvedená v citovaném ustanovení zákona o krajích, na které se podle našeho názoru vztahuje jeho informační povinnost podle InfZ.</p> <p>Dále vycházíme z komentáře Dr. Korbela též v případě, že žádost o informaci dojde nesprávnému subjektu. Dle tohoto komentáře <i>„Žádost podaná na nesprávném místě nemá proto za následek její postupování příslušnému orgánu, jako je tomu ve správním řízení ve smyslu § 20 (nyní § 12) správního řádu. Výjimkou budou zřejmě jen faktická předávání žádosti, event. spisu mezi organizačními složkami jednoho a téhož povinného subjektu, kdy nelze hovořit v pravém slova smyslu o „postupování.“</i> (str. 166 2. vydání komentáře), tedy, že v podmínkách kraje lze fakticky předávat žádost mezi organizačními složkami krajského úřadu, ale již nikoli mezi krajským úřadem a dalšími orgány kraje. O postupování žádostí se v Analýze hovoří na str. 43 (odkaz č. 110), 44 (odkaz č. 114) a 58 (v textu odst. 1 bodu 4.2.4.).</p>	<p>Otázka určení povinných subjektů u ÚSC je sporná, což jen podtrhuje rozdílné názory na tuto otázku. Legislativní úpravu si tato oblast v každém případě zaslouží.</p> <p>MV vychází z toho, že ÚSC je jeden povinný subjekt jednající svými orgány, což znamená, že povinný subjekt v takovém případě poskytuje informace vztahující se k jeho činnosti lhostejno, který orgán kraje tuto činnost vykonává. Tento výklad se nám jeví i příznivější pro žadatele – nemusí hodnotit, zda informací disponuje rada, hejtman, úřad apod., stačí, že se obrátí na ÚSC a ten mu informaci musí poskytnout.</p> <p>Jsme si však vědomi jisté spornosti obou výkladů a budeme usilovat o novelizaci § 2 odst. 1.</p> <p>ad postupování žádosti: v analýze se jedná pouze o úvahy, dílčí závěry neznamenají, že se od nich nebude možno v rámci přípravy novely odchýlit.</p>
	<p>Provázanost Infz se správním řádem (stejně tak jako s ostatními zákony) se nezdá být příliš propracovaná. A to jak v oblasti počítání lhůt, tak i v oblasti určení povinných subjektů (samotné orgány krajských úřadů). Nejednotné je nejen počítání lhůt, ale z praktického hlediska se lhůty zdají být nepřiměřeně krátké. Nelze se plně ztotožnit s názorem zpracovatele, že prodloužení lhůt by mohlo vést ke zkrácení práv žadatelů o poskytnutí informací. Naopak, mírné prodloužení jednotlivých lhůt a jejich sjednocení s ostatními právními předpisy (zejména správní řád) by bylo lze považovat za vhodné. Zejména v případech, kdy je požadovaná informace uložena na více odborech povinného subjektu, je možno považovat zpracovatelem navrhovanou lhůtu 20ti pracovních dní na vyřízení žádosti jako hraniční jako minimální. Podobná situace může nastat i v případě, že jde o posouzení otázky (dotazu), které je vysoce odborná.</p>	<p>Formulace uvedená v textu je určitým „kompromisem“ z jednání. Zpracovatel se nicméně předem nevzdává myšlenky v rámci přípravy novely uvažovat o mírném prodloužení lhůty, bude však záležet jen na tom, zda o této otázce bude možno nalézt přijatelný kompromis.</p>
	<p>ke straně 41 a násl., bod 4.1. – informace o činnosti povinného subjektu. V této věci je třeba podotknout, že jsou subjekty, které od povinného subjektu požadují informace takovým způsobem a v takovém rozsahu, který jednak není schopen úřad sám ve stanovených lhůtách obsáhnout, i když se vztahují k jeho působnosti, a kterými reálně nedisponuje (informace skartované, založené v archivech apod.). V obou těchto případech (značný rozsah nápadu a okamžitá nemožnost disponovat s informací) by bylo třeba stávající právní úpravu doplnit, jak navrhuje sám zpracovatel.</p>	<p>souhlas (argumentace bude v analýze uvedeným způsobem doplněna).</p>

	Zejména značný počet jednotlivých nápadů (17 podání během 10 pracovních dnů) i jejich samotný rozsah (12 příloh u jednoho podání) vedou v mnoha případech k reálné nemožnosti dodržet stanovené lhůty. Názor zpracovatele, že nelze omezit možnost žádat o informace například elektronickým podpisem, je jistě správný. Na druhou stranu by bylo dobré zvážit, zda takový nápad žádostí od jednoho žadatele nehraničí se zneužíváním zákona č. 106/1999 Sb.	
	Nejednotná a nejasná je právní úprava v případě, že není vedeno trestní řízení, ale „pouze občanskoprávní“ řízení. V souladu s ustanovením § 11, odst. 4, písm. b) zákona neposkytují povinné informace o a) probíhajícím trestním řízení a b) o rozhodovací činnosti soudů. Jednoznačně by měla být povinnému subjektu dána možnost odmítnout takové informace, které se týkají jím vedeného soudního řízení (likvidátor státního podniku je požádán o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., advokátem žalované strany), a to minimálně do doby, než bude ve věci pravomocně rozhodnuto.	S tímto názorem se zcela ztotožňujeme (tuším že v jednom dostupném judikátu byl důvod pro odmítnutí žádosti, uplatněný správním úřadem, posuzován – byla užitá argumentace § 11 odst. 4 písm. b). Úpravu by bylo vhodné doplnit.
	str. 57 2. odstavce: „tvrzení představitelů povinných subjektů“ – zde většinou žadateli nejde ani tak o věcné vysvětlení, spíše je požadováno doložení dokumentů k výročkám, v nichž je použito nějakého příkladu, či zvláštního slovního obrátu. V naší praxi narážíme ještě na další problém, a sice na to, že jsou vyžadovány i informace, týkající se veřejných vystoupení náměstka hejtmána, který není povinným subjektem ve smyslu InfZ a žadatel se domáhá informací, které se k tomuto vystoupení vztahují na krajském úřadu (pořizování územně plánovací dokumentace), na radě (z titulu jeho členství v tomto orgánu) či zastupitelstvu (dtto předchozí) kraje. V tomto případě souhlasíme s názorem RNDr. Seidlové, zástupkyně ombudsmana, v němž se uvádí, že pokud se jedná o obsah projevu náměstka na zasedání zastupitelstva a o to, z jakých dokumentů při přípravě svého projevu vycházel, se domnívá, že jde jednoznačně o náměstkovu činnost politickou a že ve své roli politika není povinným subjektem podle InfZ. Takovou žádost by měl oslovený povinný subjekt odložit jako žádost o informace, které se nevztahují k jeho působnosti s tím, že žadatele informuje o tom, že jeho žádost předal (nad rámec Infz) náměstkovi hejtmána jakožto politickému reprezentantovi kraje, který své názory na jednání rady (zastupitelstva) kraje proslovil. Pokud tyto informace požaduje žadatel od zastupitelstva kraje, které nejedná prostřednictvím svých členů, ale pouze jako celek, nevztahuje se informační povinnost na informace v držení jednotlivého člena zastupitelstva, z nichž vycházel při koncepci svého projevu, ale k informacím v držení zastupitelstva jako celku (např. k informacím, které byly předloženy k jednání zastupitelstva všem jeho členům, apod.).	S uvedeným názorem se v zásadě ztotožňujeme, nicméně se domníváme, že je možno žádat dokumenty dokládající tvrzení představitelů určitého povinného subjektu v případě, že reprezentuje stanovisko povinného subjektu (pokud tedy nevystupuje v roli politické „sám za sebe“). Máme za to, že kdykoli někdo jedná jménem povinného subjektu, reprezentuje stanovisko povinného subjektu a v tomto případě dokumenty, o které je opřeno toto stanovisko se k působnosti povinného subjektu zřejmě vztahují a má-li je povinný subjekt, měl by je vydat (případně uplatnit některý ze zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti).
	Obecně nelze nezmínit ještě jeden teoretický problém, který neúnosně zatěžuje státní správu – tedy povinné subjekty jako takové. Jde o případy, kdy žadatel namísto toho, aby podal jednu žádost, rozloží svoji žádost do několika podání, které spolu sice věcně, časově i odborně souvisejí, ale do každého takového podání pak žadatel (a v mnoha případech neoprávněně) podává samostatné opravné prostředky. Infz tuto problematiku neřeší a proto se domníváme, že by bylo v těchto případech možno subsidiárně použít správní řád a jednotlivá podání, věcně, časově i odborně související spojit a vyřizovat jako jedno podání žadatele.	S tímto názorem souhlasíme a uvedeme jej výslovně v analýze (domníváme se, že taková možnost je i nyní a není ji třeba opírat o analogickou či subsidiární aplikaci správního řádu). Opět jde o aplikační problém.
MZem	Souhlasím se zavedením podpůrné aplikace správního řádu v případě doručování a počítání lhůt. Dále souhlasím s novelizací institutu výzvy k upřesnění a výzvy k doplnění. Rovněž považuji za správné doplnění ustanovení o poskytování informací získaných od třetí osoby v rámci kontrolní a dozorové činnosti rozšířením zákonného znění tak, aby bylo možné podřadit pod dané ustanovení § 11 odst. 3 i správní řízení zahajována z úřední povinnosti. Definici veřejné instituce navrhuji souhlasně ponechat ve stávajícím platném znění.	Akceptováno

	Tatiana.Roubova@mze.cz	
	<p>nad rámec tohoto stanoviska uvádíme následující připomínky k Vašemu materiálu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - předkládací zpráva I str. 1 druhý řádek lze opravit z "zpracoval" na "uložen úkol zpracovat" - shodně v analýze účinnosti zákona str. 5 druhý řádek - analýza str. 9 první odstavce sedmý řádek lze opravit z "nařízeného" na "nadřízený orgán" - analýza 2.3.1 poznámka pod čarou č. 14 druhý odstavec sedmý řádek na konci lze opravit "za další úkon, kterým je" z tečky na čárku - analýza str. 15 první odstavce šestý řádek lze opravit "by měla být aplikován správní řád" - analýza str. 19 bod 3.2 text v závorce doplnit o "se" - analýza str. 95 bod 6.3.4. první odstavec pátá věta lze opravit "ke by aplikace správního" na "kde" - do referátu "pro schůzi vlády č.j. ODK-304-xxx/2-2007" důvodu předložení doporučujeme uvést číslo usnesení vlády o Projektu analýzy účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím (č. 221), neboť 12.03.2007 přijala Vláda ČR desítku usnesení a bez uvedení čísla, pod kterým bylo usnesení vlády uveřejněno, je odkaz nepřehledný. 	Akceptováno
MF	<p>Doporučujeme provést upřesňující novelizaci zejména těch ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., kde je nejednotná judikatura. V případech rozhodování o různých možnostech úpravy doporučujeme vycházet přednostně z dikce směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru a ze souvisejících směrnic ES.</p> <p>vera.krylova@mfc.cz</p>	Akceptováno
	<u>K bodu 2.1</u> – je třeba podpořit trend ke sjednocení právní úpravy pro poskytování informací do jednoho zákona. Zákon č. 123/1998 Sb. není plně konformní s později přijatou právní úpravou a v praxi se objevují zbytečné problémy o přednosti toho či onoho zákona. Obě normy mají stejný cíl a není objektivního důvodu pro jejich paralelní fungování.	Zpracovatel s uvedeným názorem souhlasí, nicméně zadání analýzy nepočítá s přípravou nového zákona ani se sjednocením obou předpisů. Věc bude nicméně v rámci přípravy novely dále diskutována s MŽP.
	<u>K bodu 2.2</u> – případné budoucí gestorství by mělo být svěřeno, když ne resortnímu ministerstvu, tak Úřadu vlády. Povinné subjekty nejsou vždy správními orgány a není důvodu, proč by na ně měl dohlížet a zastřešovat jejich činnost ombudsman. Je třeba respektovat jeho zvláštní postavení a nezatěžovat jeho úřad další agendou. Nevidíme ani důvod pro zřízení funkce zvláštního informačního komisaře.	Věc bude dále diskutována v rámci přípravy novely.
	<u>K bodu 2.3.2</u> - souhlasíme s rozšířením subsidiarity správního řádu. Doporučujeme podrobněji procesně upravit postup při odložení žádosti o informaci. Právo na informace je důležitým občanským právem a žadatel by měl být o odložení žádosti vždy dostatečným způsobem vyrozuměn.	Akceptujeme.
	<u>K bodu 2.3.4.</u> - v případech, kdy je požadována informace ve věci, o níž bylo vedeno správní řízení, měla by být podle našeho názoru respektována pravidla pro nahlížení do spisu obsažená ve správním řádu. Opačný přístup vede k obcházení příslušných ustanovení správního řádu právě za pomoci InfZ.	Právní úprava informování ze správních spisů bude předmětem hledání kompromisu v rámci mezirezortního připomínkového řízení.
	<u>K bodu 2.4.</u> - doporučujeme prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti na 15 pracovních dnů. Podle našeho názoru by vůbec bylo vhodné sjednotit počítání veškerých lhůt stanovených InfZ na pracovní dny . Tím by se vyřešil i problém s počítáním lhůt, případně-li jejich začátek či konec na dobu pracovního volna.	Zpracovatel souhlasí, nicméně otázka prodloužení lhůt (jakéhokoli) bude záležitostí přípravy novely.
	<u>K bodu 3.4.1.</u> - při definování povinných subjektů, zejména u problematiky veřejných institucí doporučujeme vycházet z definic směrnice 2003/98/ES.	Akceptováno.

	<u>K bodu 4.2.1. písm. b)</u> - pokud jde o vztah informačního zákona a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, InfZ jej upravuje v § 10, který odkazuje na § 24 zákona č. 337/1992 Sb. Ust. § 24 zákona č. 337/1992 Sb. stanoví poměrně podrobně obsah povinnosti zachovávat mlčenlivost v daňových věcech. V § 24 odst. 3 písm.c) je uvedena možnost daňových orgánů poskytovat zobecněné informace Ministerstvu financí, které je může poskytnout dalšímu orgánu podle zvláštních předpisů.	Bude uvedeno v analýze.
	<u>K bodu 5.4.3.</u> – viz připomínka k bodu 2.4.	dtto
	<u>K bodu 5.5</u> – plně podporujeme návrh změnit v § 5 odst. 3 <i>povinnost</i> na <i>možnost</i> zveřejňování informací poskytnutých na žádost.	Zpracovatel souhlasí, v této otázce však bude třeba nalézt kompromis v legislativním procesu.
	<u>K bodu 5.6.2</u> – lze uvést, že možnost omezit ustanovení §8 InfZ pouze na údaje o fyzických osobách - podnikatelích se jeví těžko aplikovatelnou z hlediska definice pojmu podnikatel. Vhodné by bylo omezit ustanovení § 8b) InfZ na fyzické osoby zapsané v obchodním rejstříku, neboť samotným zápisem těchto osob do obchodního rejstříku dochází ke zveřejnění celé řady jejich osobních údajů. V každém případě je navrhované omezení vhodnější než stávající stav, byť mohou nastat situace, kdy se omezení bude vztahovat i na informace, které by dle InfZ měly být poskytnuty (např. při úplatném pořízení nemovitosti státem od fyzické osoby).	Připomínku akceptujeme, v analýze uvedeme zmínku a současně zohledníme při přípravě novely.
	<u>K bodu 5.6.4. písm. d)</u> - odstavec uvozený slovy: ... <i>"Spornou otázkou však může být, do jaké míry lze pod toto ustanovení zařadit některá specifická správní řízení..."</i> Z následného textu není zřejmý závěr ve věci, tj. zda bude ustanovení § 11 odst. 3 InfZ doplněno tak, aby bylo zřejmé, že se na správní řízení nevztahuje, nebo toto zůstane v rovině výkladu. Zřejmě by bylo dobré, identicky jako u bodu 4.2.1.b), pokusit se o prosazení rozšíření výluky v poskytování informací i ve vztahu k řízením dle zákona o správě daní a poplatků.	Text bude upřesněn. Zpracovatel souhlasí s vyloučením nebo alespoň s výslovnou úpravou poskytování informací z daňových řízení.
	<u>K bodu 5.6.5.</u> - doporučujeme omezit poskytování informací v případech, kdy by poskytnutí informací mohlo znevýhodnit povinný subjekt v případném soudním řízení (resp. rozhodčím řízení).	Zpracovatel takovou myšlenku podporuje.
	<u>K bodu 6.2</u> – podrobnější úprava o rozkladu jako opravném prostředku je v zákonu nezbytná nejen z pohledu toho, že velké pensum dotazů je směřováno na ústřední správní úřady, ale i proto, že vlastní rozklad ve stávajícím znění správního řádu nemá příliš podrobnou úpravu. Dokonce i výkladová komise Ministerstva vnitra hodnotila znění § 152 jako nedostatečné. Jednoznačně je nutná úprava lhůt pro rozhodování o rozkladu, protože o rozkladu rozhoduje představitel ústředního orgánu na základě návrhu rozkladové komise, která má zákonem stanovený podíl externích expertů jak na celkovém složení komise, tak na hlasování z počtu přítomných členů. Samotné svolávání, rozesílání materiálů a jednání komise je tak často časově náročné z objektivních důvodů, nikoliv pro laxnost odvolacího orgánu, a prodloužení lhůt je tak naprosto nezbytné.	Zpracovatel zcela souhlasí; text připomínky bude uveden v analýze a úprava bude podporována v rámci řešení novely.
	<u>K bodu 6.3.</u> – připojujeme se k návrhu na zrušení ust. § 6 odst. 2 InfZ. Obecně se domníváme, že ust. o stížnosti - § 16a je v InfZ nadbytečné, neboť proti o rozhodnutí o odmítnutí žádosti lze podat odvolání a opatření proti nečinnosti je řešeno odkazem na správní řád v § 20 odst. 4 písm. c) InfZ.	Zrušení ustanovení § 6 odst. 2 zpracovatel podporuje. Zrušení ustanovení o stížnosti spíše nikoli a jako vhodnější se nám jeví upřesnění stížnosti, neboť institut opatření před nečinností dle našeho názoru ochranu nedává dostatečně.
	<u>K bodu 7.1.</u> - v případě, kdy zákon stanoví za úkony správní poplatek, měl by být vybírán tento poplatek, nikoliv úhrada nákladů.	O takovém řešení lze diskutovat, nicméně zřejmě se nesetká s podporou v rámci

		legislativního řešení.
	<u>K bodu 7.2.</u> – doporučujeme zvážit, zda by nebylo vhodné stanovit formou nařízení vlády sazebník úhrad jednotný pro všechny povinné subjekty, jehož podkladem by měl být Čl. 6 v kapitole III směrnice č. 2003/98/ES	Ano, lze podpořit.
	<p>Analýza je hodnocena velmi pozitivně zejména s ohledem na to, že po konstatování nedostatků stávajícího stavu, ukazuje možnosti nápravy. Naprosto souhlasíme s jednoznačným závěrem, který z ní vyplývá – potřeba novely InfZ. V každém případě by měl InfZ upravovat jen nezbytné odchylky od jednotlivých ustanovení správního řádu, který by měl být ve zbytku aplikován.</p> <p>Za současné situace, kdy InfZ přesně neřeší veškeré procesní postupy, připouští nejednotný výklad a soudy nerozhodují jednotně, nelze souhlasit se zavedením sankcí pro povinné osoby za jeho „porušení“. Všichni pracovníci správních úřadů mají jistě zájem na tom, aby postupovali v souladu se závaznými normami. Postihovat povinné subjekty za to, že mají odlišný právní názor od nadřízeného orgánu příp. soudu, nelze považovat za správné. K zefektivnění práce povinných osob by nepochybně výrazným způsobem přispělo, pokud by se do InfZ podařilo zavést opatření proti obstrukčnímu používání zákona žadateli.</p>	Podle našeho názoru by bylo možno o sankcích hovořit jen v případě úplné nečinnosti povinného subjektu nebo v případě, že povinný subjekt nerespektoval názor nadřízeného orgánu vyjádřeného v rozhodnutí o stížnosti či v rozhodnutí o odvolání v konkrétním posuzovaném případě (takto by nedocházelo k postihování důsledků nejednotné aplikace, ale k postihování porušení rozhodnutí nadřízeného orgánu). Podle názoru zpracovatele by taková úprava mohla představovat přijatelný kompromis.
MD	<p>K problematickému výkladu působnosti samostatné a přenesené v případě poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., zaujalo Ministerstvo dopravy ve svých vyjádřeních ke kompetenčním žalobám již dříve názor, že by v případě rozhodování o odvolání v samostatné působnosti mělo mít pozici nadřízeného subjektu Ministerstvo vnitra. Vzhledem k rozdílným názorům Ministerstva dopravy a Ministerstva vnitra na výše uvedené tvrzení a následně podané kompetenční žaloby, se jeví legislativní vymezení kompetencí v zákoně č. 106/1999 Sb. jako žádoucí. Popřípadě se lze přiklonit k odkazu na správní řád, resp. konkrétní ustanovení § 178 odst. 1 nebo § 178 odst. 2 správního řádu.</p> <p>K absenci výslovné právní úpravy v počítání lhůt v zákoně č. 106/1999 Sb. lze zaujmout závěr, že tuto nezřetelnou situaci lze odstranit novelizací ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. tak, že bude obnoven obecně použitelný odkaz na správní řád.</p>	Považujeme za vhodné řešení správní řád. Otázka sporu MD a MV se poněkud vymyká InfZ a dle našeho názoru jde spíše o spor o výklad § 178 správního řádu
	Kapitola B bod 2.2 - Myšlenku o zřízení ústředního správního úřadu nebo o zřízení Informačního komisaře (kapitola D bod 1), jehož úkolem by bylo koordinovat metodickou pomoc pro poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) nelze doporučit jak z hlediska vysoké náročnosti agendy, tak z hlediska další položky státního rozpočtu. S přihlédnutím k nutnosti metodické pomoci při vyřizování žádostí o informace se lze ztotožnit s variantou závěru uložení obecného úkolu všem ministerstvům a ústředním správním úřadům poskytovat krajům a obcím metodickou pomoc při poskytování informací, které se vztahují k působnosti těchto ústředních správních úřadů.	Souhlasíme.
	Kapitola B bod 4.1 - Jako vhodné se jeví legislativně upravit lhůty, neboť v případě žádosti o informace, které vzhledem ke své působnosti povinný subjekt mít musí, nastává často situace, že požadované materiály má k dispozici podřízený subjekt nikoliv povinný subjekt sám. S vyžádáním, vyhledáním a zasláním bývá spojena časová proluka, která nezřídka způsobí překročení lhůty pro poskytnutí informací. S ohledem na tuto skutečnost doporučujeme buď možnost prodloužení lhůty na 20 dnů popř. ustanovení § 14 odst. 7, novelizovat tak, aby původní desetidenní lhůta byla prodloužena alespoň na lhůtu 15 denní.	Zpracovatel obecně s úpravou lhůt souhlasí.

	Kapitola B bod 5.1.1 - Nelze však souhlasit se závěrem uvedeným v této kapitole, který spočívá v ponechání stávající právní úpravy ohledně elektronického podání žádosti. Taková situace by opět způsobila nekonformnost povinných náležitosti podání v řízení o poskytnutí informací. Podle současné úpravy zákona č. 106/1999 Sb. elektronicky podaná žádost nemusí být opatřena elektronickým podpisem. V případě podaného odvolání se podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. na odvolací řízení vztahuje ustanovení správního řádu, které i pro odvolání náležitost elektronického podpisu vyžaduje. Z těchto důvodů za účelem vytvoření konformnějšího procesního postupu, doporučuji odkaz na správní řád, jak v případě podané žádosti, tak v případě podaného odvolání.	Bude navrhováno řešení, podle kterého by el. žádost bez elektronického podpisu měla povahu ústně podané žádosti s tím, že by ji bylo možno vyřešit neformálně.
ÚOOÚ	Současně tímto upozorňuji na jeden formální nedostatek - v návrhu usnesení, části "na vědomí", chybí předseda ÚOOÚ.	Akceptováno, usnesení bude doplněno.
Úřad vlády – odbor kompatibility (po lhůtě)	Vztah k právu EU: Předmětem analýzy je zákon č. 106/1999 Sb., v platném znění, o svobodném přístupu k informacím, kterým byla do českého právního řádu implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Při hodnocení účinnosti i případném navrhování změn tohoto právního předpisu je proto třeba brát v úvahu závazky vyplývající z citované směrnice.	V materiálu bude posílen „evropský pohled“.
	K části B bod 3.4: K diskusi o pojmu „veřejná instituce“ podotýkáme, že směrnice 2003/98/ES ve svém čl. 2 bodě 2 (veřejnoprávní subjekt) obsahuje definici shodnou s vymezením veřejného zadavatele pro účely zadávání veřejných zakázek (srov. v tomto ohledu směrnici 2004/18/ES, čl. 1 odst. 9 a hojnou judikaturu Evropského soudního dvora k tomuto pojmu), který je proveden v českém právu zákonem č. 137/2006 Sb., v platném znění. Je zde i věcná souvislost s ohledem na to, že u těchto subjektů převládá zájem na transparentním nakládání s veřejnými prostředky. Zákon o svobodném přístupu k informacím jako jeden z hlavních cílů umožňuje právě kontrolu nakládání s veřejnými prostředky veřejností. Z hlediska kompatibility (pokud není záměrem ještě rozšířit okruh subjektů poskytujících informace nad rámec směrnice) tedy postačí (a zároveň je nutné jako minimální standard) pro účely výkladu držet se definice veřejného zadavatele dle směrnice 2004/18/ES, vykládaného dle judikatury Evropského soudního dvora (tzn. i korporace obchodního práva, pokud splňují další stanovené podmínky). Je zřejmé, že změna vyplývající z cíle vlády č. 97 tedy do jisté míry již vyplývá z požadavků směrnice 2003/98/ES v kontextu výkladu práva EU. V tomto ohledu je však z legislativního hlediska sporné, zda by zpracovatelem navrhovaná varianta (str. 40) příkladného výčtu povinných subjektů odpovídala požadavkům Legislativních pravidel vlády.	V materiálu bude připomínka zapracována a zohledněna.
	K části B bod 5.6.2: Při stanovení rozsahu výjimky podle analyzovaného zákona je nutno přihlédnout k tomu, že je potřeba dodržet podmínky dané směrnicí 95/46/ES (na niž odkazuje čl. 1 odst. 4 směrnice 2003/98/ES). V souvislosti s uvažovaným rozšířením zpřístupňovaných údajů máme za to, že v návaznosti na čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES (implementovaný v § 4 písm. a) zák. č. 101/2000 Sb.) je třeba za osobní údaj považovat také informaci o ekonomickém postavení určitého subjektu, tedy i jeho platové ohodnocení. Požadavky na ochranu osobních údajů splňuje stávající znění posuzovaného zákona a jakékoli další rozšíření jejich zpřístupnění by muselo být provedeno v souladu s citovanými předpisy práva EU. Naopak navrhovaná možnost poskytovat pouze informace o příjemcích dotací či jiných forem podpor z veřejných rozpočtů v zásadě správně akcentuje požadavek na transparentnost a publicitu, který ovládá např. také čerpání fondů EU (srov. nařízení Rady č. 1605/2002, fondy EU tvoří značnou část dotací rozdělovaných v ČR). Pro upřesnění je však třeba hovořit o veřejných dotacích, jelikož pojem „veřejná podpora“ má	Dtto

	s hlediska práva EU specifický význam (čl. 87 SES, týká se pouze podnikatelských subjektů v úzkém slova smyslu).	
	Závěr: Vzhledem k implementačnímu charakteru zákona č. 106/1999 Sb. analýza nedostatečně zohledňuje právo EU v diskusi o případných změnách, nezakládá s ním však rozpor.	Viz první připomínka – pokusíme se v materiálu více zdůraznit „evropský rozměr“.
ÚZSVM	<p>1) Bod 5.5 Zveřejňování poskytnuté informace (způsobem umožňujícím dálkový přístup)</p> <p>Navrhujeme buď zrušení této povinnosti (také jeden z návrhů v analýze), nebo jasné stanovení doby, po kterou má být informace na internetových stránkách dostupná (např. za poslední rok, dva roky). Současná právní úprava InfZ umožňuje různý výklad této povinnosti:</p> <p>1) zveřejnění poskytnutých informací na webových stránkách povinného subjektu na libovolně dlouhý časový úsek, a poté jejich odstranění;</p> <p>2) umístění poskytnutých informací na webových stránkách na neomezeně dlouhou dobu. Druhý výklad může být pro žadatele o informaci paradoxně kontraproduktivní, to v případě, když množství poskytnutých informací zveřejněných na webu bude velké a žadatel se bude v tomto množství obtížně orientovat.</p>	Příkláníme se spíše k omezení povinného zveřejnění jen na určitou dobu, nicméně ponecháme konečné řešení až na konsensu při přípravě novely.
	<p>2) Bod 6.3 Stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti</p> <p>V §16a InfZ odst. 1 navrhujeme vypustit bod a), který je nadbytečný, tuto situaci již řeší §6 InfZ. Dále navrhujeme sjednotit body b) a c) §16a InfZ, jak je uvedeno v analýze.</p> <p>Nedoporučujeme (jedno z možných řešení v bodě 6.3.1 analýzy) zjednodušení právní úpravy nahrazením výčtu jednotlivých důvodů „obecným důvodem“. Domníváme se, že by někteří žadatelé o informace mohli využívat institut stížnosti na postup při poskytování informace v případech, kdy jim InfZ umožňuje použít jako opravný prostředek odvolání. Tím by mohlo docházet ke zbytečnému administrativnímu zatěžování povinných subjektů.</p>	Souhlasíme s připomínkou.
ÚPV	<p>Připomínka:</p> <p>Připomínky legislativně technické povahy –</p> <ul style="list-style-type: none"> na str. 55 materiálu <i>sub</i> 4.2.2 Informace, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví (§ 2 odst. 3), v odstavci prvním věta poslední chybí ve výčtu úprav <u>zákon č. 206/2000 Sb., o ochraně biotechnologických vynálezů</u> (navrhujeme tímto doplnit), ani tak ovšem nebude výčet úplný, s ohledem na to navrhujeme za slova „a v zákoně č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách“ doplnit slova „<u>a v přímo použitelných předpisech Evropského společenství</u>“ a zároveň slovo „a“ ve slovech „a v zákoně č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách“ <u>nahradit čárkou</u> za těmito slovy předcházejícím slovem „spotřebitele“ - ve větě je chybně uvedeno „a o změně zákona o ochraně spotřebitel“, správně má být „spotřebitele“. v téže větě, v části věty v závorce navrhujeme slova „rejstřík ochranných známek, do kterého se zapisují zákonem stanovené skutečnosti a který je veřejně přístupný“ nahradit slovy „<u>veřejný rejstřík ochranných známek, do kterého se zapisují stanovené nebo určené skutečnosti</u>“, jak odpovídá znění zákona o ochranných známkách. 	<p>Akceptujeme a doplníme.</p> <p>Akceptujeme a opravíme.</p>
Soudy		
KS v Hradci Králové	Na straně 51 Vaší analýzy je zmíněn problém s poskytováním informací o probíhajícím řízení. Je zde rovněž uvedeno řešení v podobě postupu při poskytování informací o trestním řízení výlučně podle trestního řádu, což považuji za vhodné a správné. Stejným problémem je ovšem poskytnutí již pravomocného rozsudku. Údaj o odsouzení je totiž citlivým osobním údajem (podle ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů) a požívá tedy zvláštní ochrany. Trestní řízení se dále od civilního liší	Akceptováno. Zpracovatel se ztotožňuje s uvedeným názorem a v analýze bude výslovně uvedeno, že by neměla být poskytována ani rozhodnutí z trestních řízení.

	<p>v tom, že veřejnost odsuzujícího rozsudku je v časové rovině omezena institutem zahlazení odsouzení. Rovněž úprava poskytování informací z Rejstříku trestů je velmi striktní a z hlediska oprávněných osob omezující. Přijmeme-li závěr, že trestní rozsudek je kdykoliv přístupný veřejnosti na základě žádosti podle InfZ, ztrácí tím jak úprava Rejstříku trestů, tak zejména institut zahlazení svůj smysl, což je jistě absurdní. Je proto nanejvýš vhodné, aby pravomocné rozsudky vynesené v trestních řízeních nebyly poskytovány.</p> <p>matuskova@ksoud.hrk.justice.cz</p>	
	<p>Dalším problémem je anonymizace rozsudků, tedy vypuštění chráněných údajů, zejména údajů osobních, obchodního tajemství apod. Zde shledávám dva vážné problémy: obtížná proveditelnost (je nutné vždy prostudovat celý, byť seberozsáhlejší spis, aby bylo možné identifikovat údaje, které nepodléhají zveřejnění) a s tím spojená nutnost vydat rozhodnutí o částečné odmítnutí žádosti. Z osobní zkušenosti vím, že u obsáhlejších rozsudků mohou tyto úkony trvat přibližně pět hodin u jednoho rozhodnutí. Časová náročnost celé procedury se potom plně vyjeví v případě žádosti o více rozsudků, což je pravidlem, nikoliv výjimkou. Pozadí tohoto „pravidla“ lze zčásti shledat i v tom, že žadatelé jsou si vědomi možnosti být odmítnuti, pokud v žádosti uvedou skutečnosti směřující přímo ke ztotožnění s konkrétní osobou a své žádosti proto pojímají šířeji, časově nebo předmětem (tedy např. všechny rozsudky v trestních věcech vydané v prvním pololetí roku 2006 nebo všechny rozsudky týkající se trestného činu loupeže). Závěr je tedy takový, že žadatel, aby se vyhnul odmítnutí žádosti o jediný konkrétní rozsudek, může toto riziko obejít tak, že požádá o neurčený počet rozsudků, které mají nějaký společný prvek, čímž ovšem povinné osobě neúměrně znásobí práci spojenou s poskytnutím informace. Počítáme-li pět hodin na zpracování jednoho rozsudku, u patnácti rozsudků dojdeme k časové investici přibližně deseti pracovních dnů.</p>	<p>Akceptováno.</p> <p>Text si dovolíme „převést“ do analýzy s poukazem na komplikovanost poskytování rozhodnutí (zároveň bychom tuto otázku zmínili i na místě, které hovoří o poskytování individualizovaných rozhodnutí ze správních řízení, případně v části pojednávající o možnostech „obcházení“ InfZ).</p>
	<p>S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti znovu důrazně připomínám, že povinnost ke zveřejňování pravomocných rozsudků stanovená zákonem o svobodném přístupu k informacím (a zavedená novelou č. 61/2006 Sb.) je zcela nesystémová, a odporuje jak smyslu směrnice č. 2003/98/ES, tak dalším právním předpisům (zákonu o rejstříku trestů, trestnímu řádu).</p> <p>Pokud přijmeme závěr, že veřejnost má právo na celé znění rozsudku, byť v anonymizované podobě, nechť je upraveno znění procesních předpisů tak, že všechny rozsudky budou k dispozici v anonymizované podobě například prostřednictvím veřejné datové sítě (jak je tomu fakticky nyní u obou nejvyšších soudů či u Ústavního soudu). Povinnost do budoucna zveřejňovat rozsudky prostřednictvím internetu zatíží soudy mnohem méně, než povinnost dodatečně, na základě žádosti, vyhledávat a anonymizovat rozsudky a toto zveřejnění doprovázet rozhodnutími o částečném odmítnutí žádosti (z důvodu provedené anonymizace).</p>	<p>Akceptováno.</p> <p>Uvedeme v analýze jako protínázor vůči povinnosti zveřejňovat rozsudky).</p> <p>/diskusní otázkou pak je, zda nezpřístupnit pouze rozhodnutí správního soudnictví jako posílení kontroly veřejné správy/</p>
	<p>S tím souvisí i poslední připomínka. Na straně 112 (bod 2.4.) je navrhováno řešení v případě zahlcování povinného subjektu velkým množstvím žádostí. Navrhované řešení s použitím tzv. „konta nákladů“ se jeví nedostatečným proto, že sice může mít jistý preventivní charakter, nevyřeší ale případ, kdy žadatel požádá o velké množství informací (například o kopie všech pravomocných rozsudků, vydaných soudem od roku 1990). Takové žádosti soud z provozně kapacitních důvodů není schopen vyhovět, avšak po právní stránce nemá k dispozici nástroj k odmítnutí. Přitom směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ve svém odstavci 13 stanoví, že „subjekty veřejného sektoru by však neměly být povinny poskytovat výtahy</p>	<p>Akceptováno.</p> <p>Uvedeme na příslušné části analýzy s tím, že při hledání možností legislativního řešení bude tato připomínka zohledněna (jako určité řešení se v těchto případech jeví zavedení zálohy na náklady).</p>

	z dokumentů, pokud to představuje nepřiměřené úsilí.“ Tuto možnost český InfZ nezná. V případě obsáhlé žádosti se tedy soud dostane do situace, kdy nebude z kapacitních důvodů schopen poskytnout informaci (kopie mnoha rozsudků včetně rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti), a současně nebude mít k dispozici žádný právní nástroj, jak žádost vyřídit.	
Nejvyšší soud	bod 2.2 na str. 10 Zřízení Ústředního správního úřadu pro InfZ není v dané chvíli potřebné, protože stávající legislativa dostatečně upravuje pravidla pro poskytování metodické pomoci všem povinným subjektům. Navíc je tu Ministerstvo vnitra ČR, které metodickou pomoc všem povinným subjektům podle potřeby poskytuje.	Souhlasíme
	bod 2.3.3 na str. 14 Neexistence odkazu na doručování písemností může vytvářet dílčí problémy. Proto by bylo velmi vhodné přesně stanovit způsoby doručování. (např. elektronickou cestou se zaručeným elektronický podpisem, listinnou formou a podobně)	Souhlasíme s tím, že za vhodnou variantu považujeme odkaz na správní řád.
	bod 4.2.1.c na str. 51 V InfZ chybí upřesnění pro poskytování informací z oblasti trestního řízení a řízení před soudy, které by mělo určit, že v této oblasti se informace poskytují výhradě podle trestního řádu, aby nedocházelo k žádostem, které by mohly narušit průběh a nestrannost soudního řízení. Dále by bylo vhodné upřesnit, zda soudy jsou povinny poskytovat informace jen o pravomocných rozsudcích, či o všech rozsudcích, byť by šlo o rozsudky nepravomocně vydané soudy I. stupně.	Souhlasíme; otázka bude předmětem dalších legislativních prací.
	bod 5.1.2. str. 62 Jazyk žádosti. V zákonu chybí určení povinnosti, v jaké jazyce lze podávat žádosti o informace. Je zřejmě na místě optimální využití ustanovení §16 správního řádu, případně určit přímo zákonem jednací jazyk – jazyk český.	Souhlasíme.
	bod 5.4.3 str. 69 Lhůta pro poskytování informací do 15 dnů může v některých případech skutečně velmi krátká a bylo by vhodné uvažovat o lhůtě do 30 dnů. Tato lhůta by umožnila vyřízení složitějších informací v potřebné kvalitě a současně by umožnila poskytnutí jednodušších informací i v několika dnech.	Bude otázkou konsensu při přípravě novely.
	bod D 1. str. 113 Informační komisař. Zavedení nezávislého institutu informačního komisaře (zmocněnce, ombudsmana) je jeví jako skutečně nadbytečné. Tuto oblast může (v případě nutnosti - což ukáže delší čas) vykonávat buď pověřený orgán Ministerstva vnitra ČR či jiný úřad k tomu vybavený. Zřizovat další úřad či orgán je neekonomické a zcela nadbytečné.	Souhlasíme.
kraje		
Středočeský	K předmětnému návrhu máme jednu doporučující připomínku. Pokud jde o lhůty uvedené v bodu 6.3.3. ztotožňujeme se s konstatováním zde uvedeným a rovněž doporučujeme pro podání stížnosti a pro předání stížnosti nadřízenému orgánu sjednocení stanovených lhůt na 15 dní z důvodu eliminace zbytečných odchylek. puls@kr-s.cz	Akceptováno.
Jihomoravský	Zásadní připomínka: str. 8, bod 1. Analýzy účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „Analýza“): Nesouhlasíme se zavedením nového institutu - <i>správního deliktu postihující povinné subjekty při porušení InfZ</i> - a to zejména vzhledem ke skutečnosti, že de facto neexistuje metodický orgán v dané oblasti a i s přihlédnutím k tomu, že soudní judikatura v oblasti poskytování informací není zcela jednotná, resp. je	Návrh vypořádání: navrhujeme připomínku uvést v analýze s tím, že bude zohledněna při přípravě novely. Pokud však jde o uplatněné výhrady, domníváme se, že konstrukcí správního deliktu, který by mohl nastat vlastně jen

	k ní možno mít výhrady. dolezELOVA.HANA@kr-jihomoravsky.cz	v případě úplné nečinnosti nebo neuposlechnutí příkazu nadřízeného orgánu by uplatněné výhrady měly být eliminovány.
	Zásadní připomínka: strany 11 a 12, bod 2.3, strany 14 a 15 Analýzy: Nesouhlasíme s dalším, resp. nadbytečným rozšiřováním použití správního řádu na postup při poskytování informací a tím „zbytečně“ postup při poskytování informací, resp. dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) formalizovat.	Akceptováno. I zpracovatel se přiklání k tomu, aby bylo taxativně určeno, co ze správního řádu bude využitelné.
	Zásadní připomínka: str. 13 Analýzy: Nepřikláníme se k názoru, že „ <i>Některé povinné subjekty však dovozují, zřejmě pod vlivem judikatury, soudů vztahující se k fiktivnímu rozhodnutí podle dřívější úpravy, že 'v' poslední den lhůty může připadat na sobotu, neděli i svátek.</i> “. Dle našeho názoru je vhodné, resp. žádoucí využít úpravu lhůt a počítání času dle správního řádu, a to např. doplněním § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. o tuto skutečnost, a to pro celé „řízení“ dle zákona č. 106/1999 Sb. (tedy nejen pro odvolací řízení či řízení o stížnosti).	Akceptováno. Legislativní návrh bude usilovat o výslovnou aplikaci správního řádu. Nicméně fakt, že některé povinné subjekty uvedený závěr skutečně dovozují je pouhým konstatováním faktu vyplývajícího ze zkušenosti MV.
	Zásadní připomínka: str. 14, bod 2.3.3 Analýzy: Přikláníme se k úpravě dle správního řádu.	Akceptováno. Zpracovatel s aplikací správního řádu na doručování zcela souhlasí.
	Zásadní připomínka: str. 16 Analýzy: Přikláníme se k „ <i>mírnému prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti, pro rozhodnutí o odvolání a o stížnosti z 15 na 20 dnů</i> “ jako jedné z navrhovaných možností. Rozšíření důvodů pro podložení lhůty pro poskytnutí informace, resp. pro vyřízení žádosti o informace zde, dle našeho názoru, není řešením situace (neřeší se „ <i>rozhodnutí o odvolání a o stížnosti</i> “). Domníváme se, že výše citované navrhované mírné prodloužení lhůty je v zájmu žadatele, resp. je „zárukou kvalitního vyřízení“ žádosti o poskytnutí informace, resp. odvolání či stížnosti; žadatel, resp. odvolatel či stěžovatel zde tak nebude zkrácen na svých právech.	Návrh vypořádání: navrhuje připomínku uvést v analýze s tím, že bude zohledněna při přípravě novely.
	Zásadní připomínka: str. 17, bod 2.5 Analýzy: Je na zvážení, zda je institut stížností dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. účelným, či zda otázky stížností (vyjma stížnosti na výši úhrady stanovenou a oznámenou povinným subjektem) nelze řešit pomocí ustanovení o ochraně před nečinností dle § 80 správního řádu [viz § 20 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.].	Návrh vypořádání: navrhuje připomínku uvést v analýze (možnost nahrazení stížnosti ochranou před nečinností bude více rozvedena) s tím, že bude dále diskutována při přípravě novely.
	Zásadní připomínka: strany 17, 19, 20, 21, 22 Analýzy: Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinnými subjekty mj. územní samosprávné celky a jejich orgány. Navrhujeme z příslušného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. vypustit slova „ <i>a jejich orgány</i> “. Povinný subjektem tedy v daném případě bude (pouze) územní samosprávný celek, např. kraj, který si stanoví vnitřní pravidla pro poskytování informací, resp. pro postup dle zákona č. 106/1999 Sb. (patrně působnost rady kraje, viz níže). Domníváme se, že poskytování informací podle zákona č. 106/99 Sb., vzhledem k tomu, že rozvádí právo na informace, je rozhodováním o právech a povinnostech fyzických a právnických osob spadajících buďto do samostatné působnosti nebo přenesené působnosti příslušného územního samosprávného celku, např. kraje. Je-li orgánům kraje svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob spadajících do samostatné působnosti	Akceptováno. Zpracovatel se s uvedeným požadavkem i s jeho odůvodněním plně ztotožňuje.

	<p>kraje, je v souladu s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), dále jen „zákon o krajích“, k řízení příslušný krajský úřad. Tomu nasvědčuje i další právní úprava, a to i právní úprava ve správním řádu, byť na tato ustanovení zákon č. 106/1999 Sb. výslovně neodkazuje, a to ustanovení o zřízení a vedení úřední desky, kterou zřizuje a vede krajský úřad, dále ustanovení o podatelně, kterou také zřizuje a vede krajský úřad, stejně tak i spisovou službu a dále § 66 zákona o krajích, dle kterého krajský úřad plní úkoly v samostatné působnosti uložené mu zastupitelstvem kraje a radou kraje a napomáhá činnosti komisí a výborů.</p> <p>Dále je diskutováno, zda je orgán vyřizující žádost jasný z rozdělení působností v zákoně o krajích, tedy že vyřizování žádostí o informace není nikomu svěřeno a jedná se tak o ostatní působnost rady kraje ve smyslu § 59 odst. 3 zákona o krajích. Podle § 2 zákona o krajích státní správu, jejíž výkon byl zákonem svěřen orgánům kraje, vykonávají orgány kraje jako svou přenesenou působnost. § 29 odst. 1 téhož zákona znovu opakuje, že orgány kraje vykonávají na svém území přenesenou působnost ve věcech, které stanoví zákon. Kraj je přitom při výkonu státní správy správním obvodem. § 20 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., stanoví, že informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti. V samostatné působnosti kraje bude tedy, i s ohledem na označování písemností dle § 70 odst. 1 zákona o krajích, v záhlaví poskytované informace uvedeno: Jihomoravský kraj, Krajský úřad Jihomoravského kraje, v přenesené působnosti pak s ohledem na § 70 odst. 2 zákona o krajích, bude uvedeno Krajský úřad..., odbor... Problém však vyvstává např. v oblasti územního plánování - pořizování územního plánu a územně plánovacích podkladů přísluší krajskému úřadu v přenesené působnosti, objednání zpracování jednotlivých územně plánovacích podkladů se však musí dít podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb., kdy zadavatelem je vždy územní samosprávný celek, např. kraj, nikoli některý z jeho orgánů. Zadání veřejné zakázky spadá do samostatné působnosti územního samosprávného celku (kraje), do samostatné působnosti tohoto celku (kraje) spadá i uzavřená smlouva (schvaluje rada kraje, které je vyhrazeno hospodařit s rozpočtem kraje dle § 59 odst. 1 zákona o krajích). Konečný výstup - dílo - je pořízením územně plánovacího podkladu, tento je v přenesené působnosti. Zásady územního rozvoje jsou ale výkonem samostatné působnosti zastupitelstva kraje. Zde se tedy jednotlivé působnosti v různých okamžicích prolínají. Obdobně je tomu i v případech, kdy žadatel podá jednu žádost, která obsahuje žádosti o informace vztahující se, jak k samostatné, tak přenesené působnosti. Má se reagovat jednou odpovědí, či se má žádost rozdělit podle působností, zejména s ohledem na možné odvolání či stížnost, která půjde v případě samostatné působnosti kraje na nadřízený orgán, kterým je Ministerstvo vnitra a v případě přenesené působnosti na věcně příslušná ministerstva. Je-li odpovězeno na jednotlivou žádost jedinou odpovědí (k různým působnostem kraje) vystavuje se povinný subjekt riziku, že v případě podaného odvolání či stížnosti, které směřují do více částí žádosti, bude postupovat stížnost nebo odvolání na více nadřízených subjektů, jejichž rozhodnutí mohou být zcela odlišná. Stejně tak, žádost může být jen k informacím vztahujícím se k přenesené působnosti, ale bude směřovat do více věcných oblastí, např. stavební řízení, ochrana veřejného zdraví, kde by se opět střetlo více různých nadřízených subjektů - věcně příslušných ministerstev.</p> <p>Jednoznačné také není, zda oznámení o úhradě dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nese režim, v jaké působnosti je požadována informace, či jde vždy o samostatnou působnost územního samosprávného celku (v</p>	<p>Zpracovatel je toho názoru, že rozhodující je, k jaké působnosti se informace vztahují. Vztahují-li se k pořizování územního plánu, je žádost <u>z tohoto důvodu</u> vyřizována v působnosti samostatné. Stejně tak je podle názoru zpracovatele vhodné v případě „spojené“ žádosti – žádosti o informace ze samostatné a přenesené působnosti jednotlivé části žádosti vyřizovat odděleně.</p> <p>Toto je zajímavá otázka a bude jí v analýze věnována pozornost.</p>
--	---	---

	posuzovaném případě kraje) s ohledem na to, že přijatá úhrada je vždy příjmem rozpočtu tohoto celku (zde nejde o správní poplatek vybíraný podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).	
	<p>Zásadní připomínka: str. 58, bod 4.2.4 Analýzy: Dle našeho názoru je v obou případech postačující neformální informace „o tom, že poskytnutí požadovaných informací není možné v režimu InfZ“, resp. „neformální informování žadatele o tom, že povinnost poskytovat informace (InfZ) se nevztahuje na vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 InfZ“ (resp. týká se všech důvodů dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. – pozn.). S ohledem na skutečnost, že pro případy dle § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je aplikace tohoto zákona vyloučena, není možné (a nemůže to být ani smyslem zákonné úpravy) podat stížnost (proti odložení) dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Dle našeho názoru je možno – v případě obcí, hlavního města Prahy či krajů - podat stížnost dle § 102 odst. 2 písm. n) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), resp. podle § 68 odst. 2 písm. e) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze či dle § 59 odst. 1 písm. h) zákona o krajích.</p>	<p>Návrh na vypořádání: Problém bude zmíněn v analýze a bude hledáno legislativní řešení pro tyto případy (např. důvod pro odložení žádosti s výslovnou možností podat stížnost). Zpracovatel se ztotožňuje se zmíněným neformálním způsobem vyřízení „žádosti“, nezťotožňuje se však již s otázkou podání stížnosti – pokud povinný subjekt § 2 odst. 3 nebo 4 užije nesprávně a o žádost jde, pak nelze upřít možnost podat stížnost a nadřízený orgán by musel shledat pochybení povinného subjektu. Pokud jej užil správně, pak je dle našeho názoru na místě – za současného platného stavu – „stížnost“ vyhodnotit jako nepřípustnou (tedy podání není stížností dle § 16a InfZ) a o informovat žadatele. Kromě toho je rozdíl mezi § 2 odst. 3, který infz výslovně vylučuje, a § 2 odst. 4, který jen hovoří o tom, že není informační povinnost (ale zákon apriori nevylučuje). Podle našeho názoru však v každém případě musí být legislativně vyjasněn způsob vyřízení žádosti v těchto případech a v tomto smyslu vyzní i závěry analýzy.</p>
	<p>Zásadní připomínka: str. 84, bod 5.6.5 Analýzy: Jako nové důvody pro odmítnutí informace doporučujeme, resp. navrhuje doplnit jakékoliv, resp. veškeré informace ze správního řízení (ať už skončeného nebo probíhajícího) vyjma informací obecného nebo zobecnělého charakteru a dále jakékoliv, resp. veškeré informace týkající se vyřizování stížností dle příslušných právních předpisů (např. zákon č. 106/1999 Sb., správní řád či zákon o krajích atd.) opět vyjma informací obecného či zobecnělého charakteru. V daném případě nebude omezeno právo žadatele na informace, ale považujeme za nutné chránit osobnostnost práva fyzických osob a dále i práva právnických osob; dochází tedy ke zvýhodnění práv zmíněných osob, nicméně, dle našeho názoru se tak činí oprávněně, aniž by bylo omezována právo žadatele na informace.</p>	<p>Návrh na vypořádání: Požadavek bude uveden v analýze a bude dále diskutován v rámci legislativního řešení.</p>
	<p>Zásadní připomínka: strany 86 a 87, bod 5.6 Analýzy: Dle našeho názoru se správní řád použije výhradně pro vydání rozhodnutí o odmítnutí informace, resp. části informace (domníváme se, že pojmem „rozhodnutí“ se tedy nerozumí „provedení celého řízení o odmítnutí žádosti“). V tomto smyslu tudíž navrhuje v § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. mezi slova „pro“ a „rozhodnutí“ včlenit slovo „vydání“.</p>	<p>Akceptováno. Při přípravě novely bude navrženo upravit ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) tak, aby se správní řád vztahoval jen na rozhodnutí a nikoli na rozhodování.</p>
	Zásadní připomínka:	S připomínkou se zpracovatel zcela ztotožňuje.

	str. 91 Analýzy: Souhlasíme s tím, že nadřízenému, resp. odvolacímu orgánu je třeba předat i „ <i>informace, ohledně nichž uplatnil povinný subjekt některý z důvodů pro odmítnutí</i> “ (nadřízený, resp. odvolací orgán tyto informace potřebuje, aby mohl posoudit, zda informace byla povinný subjektem odepřena v souladu se zákonem) s tím, že nadřízený, resp. odvolací orgán je povinen postupovat v souladu se správním řádem a tedy i § 38 tohoto zákona upravujícím nahlížení do spisu (v tomto případě je nařízený, resp. odvolací orgán, dle našeho názoru, povinen umožnit účastníku řízení nahlédnout i do odepřených informací). Doporučujeme buďto navrženou úpravu v zákoně č. 106/1999 Sb., dle které se § 38 správního řádu pro odvolací řízení neužije, anebo je, dle našeho názoru, § 38 správního řádu možno doplnit o nový důvod pro vyloučení nahlížení do spisu, tedy vyloučit z nahlížení do spisu informace, které byly odepřeny na základě zákona č. 106/1999 Sb. (tímto způsobem nebudou zkrácena práva účastníka řízení, současně nebude docházet k obcházení zákona č. 106/1999 Sb. a v neposlední řadě budou chráněna práva, resp. oprávněné zájmy třetích osob – viz např. odepřené osobní údaje).	
	Zásadní připomínka: strany 91 a 92 Analýzy: Souhlasíme s tím, aby v odvolacím řízení nebyl aplikován § 36 odst. 3 správního řádu, a to zejména vzhledem ke krátkým lhůtám stanoveným nadřízenému, resp. odvolacímu orgánu k vyřízení. Máme za to, že účastník řízení nebude v takovém případě na svých právech zkrácen.	S připomínkou se zpracovatel ztotožňuje s tím, že pokud o to odvolatel sám požádá, měla by mu být dána možnost se před rozhodnutím vyjádřit (aktivita však musí být zcela na straně odvolatele).
	Zásadní připomínka: str. 93 Analýzy: Přikláníme se k navrhovanému „ <i>zrušení § 6 odst. 2 InfZ</i> “. Nesouhlasíme však s tím, že § 16a zákona č. 106/1999 Sb. lze aplikovat i na „ <i>případy, kdy nejde o informace poskytované v režimu InfZ (§ 2 odst. 4)</i> “ a na „ <i>případy, kdy žádost není žádostí podle InfZ (§ 14 odst. 4)</i> “. Dle našeho názoru je v takových případech aplikace zákona č. 106/1999 Sb. (a tím i podávání stížností) vyloučena (úprava, kdy nejdříve je řečeno, že zákon č. 106/1999 Sb. se na určité situace, resp. případy nevztahuje a následně je umožněno v daných případech podat stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., se nám jeví jako nesystémová či nelogická, resp. zmatečná. Dále odkazujeme na uvedené k bodům 6 a 8 (možnost podání „opravného prostředku“ je zde zachována).	Ohledně zrušení § 6 odst. 2 InfZ bude podnět využit v rámci dalších legislativních prací. Ve vztahu k otázce stížností v případě § 2 odst. 3 a 4 řešení viz výše.
	Zásadní připomínka: str. 96 Analýzy: Vzhledem ke znění § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se přikláníme k uvedenému názoru, dle kterého „ <i>z tohoto hlediska by § 175 měl být vyloučen (samozřejmě s výjimkou případů, kdy povinný subjekt postupuje zcela podle správního řádu, tzn. při rozhodování o odmítnutí žádosti a při odvolacím řízení, tam by stížnost podle § 175 spr. ř. byla pochopitelně přípustná)</i> “. Jiné, v Analýze naznačené názory, je třeba, dle našeho názoru, odmítnout (viz § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.).	Akceptováno.
	Zásadní připomínka: str. 97, bod 6.3.7 Analýzy: Nesouhlasíme s navrhovaným „ <i>zavedením sankcí povinným subjektům pro porušení InfZ</i> “ (viz uvedené k bodu 1. a bodu 18.).	Viz výše
	Zásadní připomínka: str. 98, bod 6.4 Analýzy: Odkazujeme na uvedené k bodu 6.	Viz výše
	Zásadní připomínka: str. 111 Analýzy: Nesouhlasíme s uvedeným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to v části, dle které „ <i>byla-li však informace již poskytnuta, může povinný subjekt tuto žádost rozhodnutím odmítnout</i> “. Zákon č. 106/1999 Sb. výslovně uvádí důvody pro odmítnutí žádosti o informaci; poskytnutí	S touto připomínkou se zpracovatel ztotožňuje.

	informace v minulosti však není zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti (navíc Nejvyšší správní soud zde připouští možnost, nikoliv povinnost rozhodnutím žádost odmítnout). Dále se přikláníme k „ <i>možnosti odkázat na žadateli již poskytnuto informací</i> “ jako jedné z navržených variant.	
	Zásadní připomínka: str. 113, bod 2 Analýzy: Jak je již uvedeno k bodu 1. a bodu 15. nesouhlasíme s navrhovanou „ <i>možností zavedením sankcí povinným subjektům za porušování InfZ</i> “ a dokazujeme na uvedené k bodu 1. Dle našeho názoru je postačující stávající pracovněprávní odpovědnost zaměstnanců. Dále není jasné, kdo, resp. který správní orgán by takové sankce ukládal.	Viz výše
	strany 8 a 10 Analýzy: Doporučujeme sjednotit odlišnou úpravu dle zákona č. 106/1999 Sb. a zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Odlišná úprava (ať už procesní stránky či důvodů pro odmítnutí požadovaných informací) se nám v současné době jeví jako nesmyslná; není důvod rozlišovat, resp. postupovat odchylně v případě informací o životním prostředí a ostatních informací. Je nám však známo, že tato připomínka překračuje rozsah Analýzy. Nicméně pokládáme tuto připomínku za podnětnou do budoucnosti.	Zpracovatel s uvedeným názorem souhlasí, nicméně zadání analýzy nepočítá s přípravou nového zákona ani se sjednocením obou předpisů. Věc bude nicméně v rámci přípravy novely dále diskutována s MŽP.
	str. 11 Analýzy: Přikláníme se k názoru zpracovatele Analýzy, tedy k myšlence „ <i>novelizace nařízení, přičemž jako nevhodnější se jeví svěřit úlohu okresních úřadů krajským úřadům, které vůči obcím a jejich orgánům jako povinným subjektům vykonávají úlohu nadřazeného orgánu a jsou s nimi tedy v bezprostředním kontaktu v této oblasti</i> “ tak, aby právní úprava byla jednoznačná a celou záležitost nebylo třeba řešit výkladem. Dále v dané věci připomínáme nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 5/04 ze dne 25. 9. 2007, kde je v odůvodnění v bodu 40 uvedeno: „ <i>Za druhé je nepřijatelné použití tohoto ustanovení již proto, že v právním státě není možné ustanovení s tímto obsahem uplatnit. Ústavnost tohoto ustanovení sice není předmětem tohoto řízení, nicméně Ústavní soud musí uvést, že z něj plyne závěr, že působnost orgánů veřejné moci může být uplatňována mimo zákonný rámec, tedy v rozporu s čl. 79 odst. 1 Ústavy ČR, podle kterého lze ministerstva a jiné správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem. To respektoval zákon č. 147/2000 Sb., o okresních úřadech, podle jehož § 8 odst. 1 vykonávají okresní úřady státní správu ve věcech, které stanoví zvláštní zákony, a podle § 8 odst. 2 písm. f) plní další úkoly stanovené zákonem. Za této situace proto není jasné, na co se vlastně mělo ustanovení č. CXIX bodu 2 zákona č. 320/2000 Sb. vztahovat. Rozhodně je nelze považovat za nějakou zbytkovou klauzuli známou z oblastí dělby působnosti ve federacích. V této podobě se jedná o klauzuli zbytečnou či přesněji nulitní. To v tomto případě platí i pro argumentaci navrhovatele tímto ustanovením.</i> “.	Zpracovatel s možností novely nařízení souhlasí (včetně myšlenky svěřit tento úkol krajským úřadům), nicméně je otázkou, zda bez výslovného zákonného ustanovení bude možno tuto úlohu svěřit krajským úřadům. V tomto směru bude nutno při zpracování novely InfZ dále zvážit případné doplnění přímo InfZ.
	str. 22, bod 3.2.3 Analýzy: Doporučujeme § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. výslovně doplnit i o městské části, resp. obvody statutárních měst a městské části hlavního města Prahy tak, aby se otázka, zda-li tyto uvedené subjekty jsou, či nejsou povinnými subjekty dle zákona č. 106/1999 Sb., nemusela dovozovat výkladem.	S touto připomínkou se zpracovatel ztotožňuje.
	str. 62, bod 5.1.2 Analýzy: Přikláníme se k využití úpravy dle § 16 správního řádu jako jedné z navržených možností.	S touto připomínkou se zpracovatel ztotožňuje.
	str. 66 Analýzy: Přikláníme se k navržené „ <i>legislativní úpravě snižující lhůtu pro upřesnění na 15 dní</i> “	S touto připomínkou se zpracovatel ztotožňuje, bude nicméně záležet na konsensu v rámci přípravy novely.
	str. 70, bod 5.4.4 Analýzy: Přikláníme se k využití úpravy dle § 17 správního řádu. Stávající povinnost vyhotovovat záznam dle § 14 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. je zbytečným administrativním úkonem	S touto připomínkou se zpracovatel ztotožňuje, bude nicméně záležet na konsensu v rámci

	povinného subjektu (navíc), který není účelný, resp. je nadbytečný či povinný subjekt zatěžující.	přípravy novely.
	str. 71, bod 5.4.5 Analýzy: Pokud je rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí (a to i částečném) informace, nadřízeným, resp. odvolacím orgánem v souladu se správním řádem zrušeno (i v části) a věc vrácena (povinnému subjektu) k novému projednání, aplikují se lhůty stanovené v zákoně č. 106/1999 Sb. „jako by se žádost vyřizovala od počátku“ (de facto jde o nově podanou žádost a lze tudíž využít všechny instituty dle zákona č. 106/1999 Sb.) s tím, že povinný subjekt je samozřejmě při novém projednání vázán právním názorem nadřízeného, resp. odvolacího orgánu dle odůvodnění příslušného rozhodnutí. Dále souhlasíme s ustanovením „ <i>Tento problém by mohlo vyřešit doplnění výslovného ustanovení o tom, že po zrušení rozhodnutí o odmítnutí žádosti začíná lhůta povinného subjektu pro nové vyřízení žádosti od dne doručení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu</i> “, ale s dovětkem, že se jedná o doručené rozhodnutí o odvolání opatřené doložkou právní moci.	Tuto připomínku zpracovatel akceptuje a uvede ji přímo v analýze (počítání lhůty ode dne doručení pravomocného rozhodnutí)
	str. 72 Analýzy: Přikláníme se ke zmíněné „ <i>změně z povinnosti na možnost zveřejnit informace</i> “; v opačném případě požadujeme stanovit časové období, po které mají být poskytnuté informace způsobem umožňující dálkový přístup zveřejněny (není jistě smyslem tohoto ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., aby byly, např. po uplynutí několika či více let, zveřejňovány informace, které již nejsou aktuální a pro třetí osoby nemají žádnou vypovídací hodnotu či význam).	Částečně akceptováno: Pokud nebude změněna povinnost na možnost zpracovatel v každém případě podporuje zavedení doby pro zveřejnění informace.
	str. 92 Analýzy: Zde uvedenou lhůtu je třeba, dle našeho názoru, počítat ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného, resp. odvolacího orgánu opatřené doložkou právní moci.	Akceptujeme – viz výše.
	strany 96 a 97 Analýzy: Přikláníme se k samostatné výslovné úpravě „opozděně podané stížnosti“ přímo v § 16a zákona č. 106/1999 Sb. (viz uvedené na straně 11 dopisu ředitele Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j.: JMK 46809/2007 ze dne 22. 6. 2007). Dále doporučujeme provést výslovnou legislativní úpravu v případě, kdy povinný subjekt žádost o informace vyřídí poskytnutím (všech) informací, avšak po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Stávající úprava dle § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně např. v případě samostatné působnosti územního samosprávného celku jako povinného subjektu, umožňuje nadřízenému orgánu buďto postup povinného subjektu potvrdit, anebo povinnému subjektu přikázat, aby ve stanovené lhůtě žádost vyřídil (případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku). Pokud jsou žadateli povinným subjektem poskytnuty veškeré požadované informace, ale po uplynutí lhůty stanovené zákonem č. 106/1999 Sb., nemůže nadřízený orgán, dle našeho názoru, postup povinného subjektu (bezvýhradně) potvrdit (postup povinného subjektu v sobě nepochybně zahrnuje i skutečnost, zda byly požadované informace žadatele vydány v zákonné lhůtě, tedy nadřízený orgán posuzuje nejen „věcnou“ stránku, ale i „procesní“ stránku věci). Na druhé straně se však nejvíce jako vhodné, resp. účelné přikazovat povinnému subjektu, aby ve stanovené lhůtě žádost (znovu) vyřídil ve smyslu § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. (lze zde konstatovat, že žadatel nebyl na svých právech zkrácen a ochrany zákona nevyžaduje, aby žádost žadatele byla vyřizována opětovně). S ohledem na uvedené doporučujeme v zákoně č. 106/1999 Sb. provést výslovnou právní úpravu ve smyslu výše uvedeného.	S uvedeným názorem se ztotožňujeme a s legislativní úpravou počítáme.
	str. 103, bod 7.4 Analýzy: Přikláníme se k navržené úpravě „ <i>v ustanovení § 17 odst. 5 by bylo výslovně doplněno, že povinný subjekt poskytne informace do 15 dnů ode dne úhrady nákladů</i> “ (druhou navrženou variantu nepovažujeme za vhodnou).	S uvedeným názorem se ztotožňujeme a s legislativní úpravou počítáme.
Pardubický	<u>str. 10</u> <i>Při případné legislativní změně by však bylo vhodné zvážit, zda by InfZ neměl mít v gesci buď určitý „nadrezortní“ útvar, např. Úřad vlády České republiky, nebo orgán stojící vně struktury správních úřadů – např. Veřejný ochránce práv.</i>	Jedná se o otázku k další diskusi; uvedené argumenty budou využity při přípravě novely InfZ.

	<p>Dle našeho názoru se jeví nejvhodnější stávající řešení, kdy bude hlavním gestorem dané problematiky MV ČR, které již tuto gesce přebralo, začalo činit potřebné nápravné kroky a v dané oblasti se orientuje. Převedení gesce mimo strukturu správních úřadů se nám nejeví jako vhodné, a to zejména s ohledem na realizaci legislativní činnosti v rámci této gesce, kterou může MV ČR garantovat lépe než orgány mimo strukturu správních úřadů.</p> <p>jiri.turek@pardubickykraj.cz</p>	
	<p>str. 14</p> <p><i>Problémem však může být takové doručování v případě odkládání žádosti nebo zasílání oznámení o úhradě nákladů, neboť je obtížné prokázat doručení písemnosti „prostou“ elektronickou poštou;</i></p> <p>V rámci programu MS Outlook to není problém, postačuje nastavit při odesílání zprávy potvrzení o doručení, popř. přečtení zprávy, to si poté vytisknout a založit do spisu. Domníváme se, že jde o dostatečně průkazné řešení. Problém by samozřejmě nastal při elektronickém odesílání informace prostřednictvím softwaru, který uvedenou funkcí nedisponuje, např. při odesílání prostřednictvím některých webových e-mailových serverů, což je zajisté případ mnoha malých obcí.</p>	<p>Obáváme se, že pouhé nastavení potvrzení o přečtení není dostatečné. Jednak některé e-mailové internetové stránky takový požadavek ani nezobrazují (např. yahoo.com) a pak je samozřejmě vždy možné, že adresát e-mailu přečtení jednoduše nepotvrdí. Ale jde spíše o technický problém, přičemž pokud potvrzení o přečtení povinný subjekt obdrží, lze mít za to, že odpověď doručena byla...</p>
	<p>str. 41 <i>Informacemi vztahujícími se k působnosti povinného subjektu je třeba rozumět ve smyslu čl. 17 odst. 5 Listiny informace o činnosti povinného subjektu. Týká se tedy nejen informací z výkonu veřejné správy (např. o správních řízeních), ale též informací např. o nakládání se svěřeným majetkem. V tomto smyslu není dle názoru zpracovatele třeba činit žádná legislativní opatření, neboť k předmětu informační povinnosti lze dospět výkladem příslušných norem. Je možné upozornit na odlišnou formulaci obsaženou ve slovenském zákoně o přístupu k informacím, který ukládá povinnost poskytovat informace, které má povinná osoba k dispozici. Na jednu stranu by taková formulace mohla být přesnější, neboť by v praxi zamezila ne vždy jednoznačnému zkoumání, jaké informace se ještě týkají působnosti (činnosti) povinného subjektu, nicméně na druhou stranu zřejmě může vyvolávat celou řadu jiných komplikací (informací, kterou má úřad k dispozici, by např. mohl být i telefonní seznam).</i></p> <p>Dalo by se uvažovat např. o formulaci, podle níž povinné subjekty mají povinnost poskytovat „informace vztahující se k jejich působnosti, které mají k dispozici“ (popř. které jsou povinny mít k dispozici).</p>	<p>O něco vhodnější se nám jeví spíše pro neexistující informace zavést možnost „odložení“ žádosti, ale i o uvedeném řešení lze diskutovat.</p>
	<p>str. 60</p> <p><i>Zaručený elektronický podpis V některých zaslaných podkladech se objevují námitky, podle nichž se režim podávání elektronických žádostí nedůvodně odchyluje od obecné úpravy podání podle správního řádu (§ 37), který pro elektronicky učiněná podání vyžaduje elektronický podpis (bez jeho použití s podmínkou následného doplnění). V zásadě nepanuje spor o tom, že z důvodu nedostatku výslovného požadavku může být žádost o informace podána i bez zaručeného elektronického podpisu, nicméně v obdržených připomínkách se objevují požadavky na zavedení této povinnosti i pro žádosti podle InfZ (např. s podpůrnou aplikací správního řádu). Tento názor bývá opřen o možnou nejistotu, zda osoba podávající elektronickou žádost je skutečně tou osobou, která je v žádosti rovněž označena, což může vyvolávat pochybnosti o její identitě. Podle názoru zpracovatele je to však právě neexistence takové povinnosti, která činí přístup k informacím neformálním, rychlým a zejména bez větších nákladů (tomu odpovídá i možnost neformálního poskytnutí informace povinným subjektem). Z tohoto hlediska se argument rizikem zaměnění identity žadatele pro omezení neformálnosti a rychlosti podávání žádostí jeví pro legislativní změnu jako nedostatečný.</i></p>	<p>Uvedenou připomínku považujeme za velmi přínosnou a v každém případě ji zohledníme přímo v textu analýzy (mj. též jako jeden z případů „zneužívání“ zákona).</p>

	<p>S výše uvedeným závěrem lze souhlasit, ve světle tohoto závěru je však třeba příkladmo upozornit na konkrétní situaci, která může nastat – žadatel s falešnou (elektronickým podpisem nepotvrzenou) identitou požádá o informaci, která obsahuje mj. osobní údaje (popř. jiné údaje vztahující se k soukromí, majetkovým poměrům fyzické osoby apod.) o jiné osobě, přičemž se žadatel vydává právě za tuto osobu; v této situaci by povinný subjekt mohl podlehnout dojmů, že není třeba odepřít poskytnutí těchto údajů, neboť se týkají právě žadatele; s ohledem na možnost zneužití zákona, který nevyžaduje při elektronických žádostech jednoznačnou identifikaci subjektu prostřednictvím elektronického podpisu, je tedy třeba vždy odepřít poskytnutí veškerých výše uvedených údajů, na základě zákonných důvodů (Občanský zákoník, zákon o ochraně osobních údajů ....), aby se zamezilo výše popsanému zneužití.</p>	
	<p><u>str. 67, 68</u> <i>Zpracovatel souhlasí s doručenými podněty i s odůvodněním původně navrhované změny a považuje za vhodné ustanovení odstavce 2 zrušit bez náhrady tak, aby nezatěžovalo povinné subjekty nad nutnou míru (ochrany žadatelů lze dosáhnout správnou aplikací tohoto ustanovení tak, jak uvádí důvodová zpráva k novele č. 61/2006 Sb.). Stejného efektu lze dosáhnout též ponecháním odstavce 2, bude-li poskytnutí informace žadateli podmíněno tím, že žadatel prokáže nemožnost zveřejněnou informaci objektivně vyhledat (např. bude-li žádost podána elektronicky, sotva bude možno považovat za nemožné, aby si žadatel informaci vyhledal na internetu; naopak půjde-li o žádost podanou ze zahraničí a jde-li o informaci zveřejněnou pouze v tištěné podobě, zřejmě bude oprávněné, aby žadatel trval na přímém poskytnutí informace). Povinný subjekt by byl povinností žadatele prokázat, že skutečně není v jeho silách si zveřejněnou informaci opatřit, oprávněně „zvýhodněn“ za to, že určitou informaci sám před tím dobrovolně zveřejnil.</i></p> <p>Navržené řešení, spojené s prokazováním objektivní nemožnosti žadatele vyhledat danou informaci, by zakládalo pouze prostor pro nejasnosti a spekulace, řešení uvedené výše (zrušení odst. 2 bez náhrady) se nám v podmínkách elektronizace veřejné správy jeví jako vhodnější. Podle našeho názoru v dnešní době již pro naprostou většinu žadatelů není přístup na internet problémem.</p>	<p>Zpracovatel se rovněž přiklání k možnosti ustanovení zrušit, nicméně bude otázkou, zda se podaří nad takovou možností nalézt kompromis při přípravě legislativní podoby novely InfZ.</p>
	<p><u>str. 63</u> <i>Podle komentáře k InfZ (str. 109, k § 14 odst. 3 písm. b/) je odložení žádosti faktickým úkonem povinného subjektu, nikoliv správním rozhodnutím (na rozdíl od „odmítnutí žádosti“). S tím lze v zásadě souhlasit potud, že i tento úkon, ať již bude formálně proveden jakkoli, je přezkoumatelným v rámci řízení o stížnosti podle § 16a. Ostatně i správní soudy konstatovaly, že odložení žádosti není úkonem soudně přezkoumatelným.</i> Není jasné, o jaký komentář/jakou publikaci se jedná.</p>	<p>Upřesníme (jde o komentář dr. Korbela)</p>
	<p><u>str. 69</u> <i>Jako akceptovatelný se jeví rovněž požadavek na doplnění důvodu pro prodloužení lhůty v případech vyhledávání a sběru objemného množství vzájemně souvisejících informací požadovaných jedním žadatelem ve více dosud nevyřízených žádostech. Takové doplnění by mělo zabránit obcházení zákona rozdělováním požadovaných informací do více žádostí. Ke zvážení se v této souvislosti rovněž nabízí možnost předchozího souhlasu nadřízeného orgánu s prodloužením lhůty.</i> Souhlas nadřízeného orgánu by pouze znamenal větší administrativní i časovou zátěž, což jde i proti smyslu</p>	<p>Zpracovatel se rovněž přiklání k možnosti ustanovení zrušit, nicméně bude otázkou, zda se podaří nad takovou možností nalézt kompromis při přípravě legislativní podoby novely InfZ.</p>

	zákona (rychlost, neformálnost), jako lepší řešení se nám jeví jednoznačná identifikace rozumných důvodů, na jejichž základě si lhůtu pro vyřízení žádosti může prodloužit povinný subjekt sám.	
	<p><u>str. 89</u> <i>Podle názoru zpracovatele lze přisvědčit názoru, podle něhož vztah mezi zřizovatelem (zakladatelem) a jím zřízenou veřejnou institucí nelze ztotožnit se vztahem nadřízenosti a podřízenosti, a proto nadřízeným orgánem bude vždy ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. <u>Koncepčně by však ve vztahu k veřejným institucím bylo zřejmě vhodnější výslovně svěřit úlohu nadřízeného orgánu zřizovateli či zakladateli nebo tomu, kdo vykonává funkci zřizovatele nebo zakladatele a pouze v případech, kdy taková osoba není, by jím byl ten, kdo stojí v čele povinného subjektu (v případě rozšíření okruhu povinných subjektů o další subjekty by úlohu nadřízeného orgánu mohl vykonávat i povinný subjekt, jímž je tento subjekt ovládán).</u></i></p> <p>Z praktických důvodů je především třeba, aby veškerá rozhodnutí dle InfZ vydávaly pouze takové orgány, které jsou k tomu jak kompetenčně tak personálně vybaveny (těžko chtít např. po řediteli muzea, aby vydával rozhodnutí o odmítnutí žádosti, vzhledem k tomu, že v praxi lze těžko očekávat, že bude schopen posoudit všechny právní aspekty poskytování informací dle InfZ), z tohoto pohledu by měly být příslušné úkony dle InfZ delegovány na zřizovatele a nadřízeným správním orgánem by pak měl být zřizovateli nejbližší nadřízený správní orgán. Dále se domníváme, že např. v situaci, kdy by rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo svěřeno zřizované organizaci a zřizovatel byl pak v případě podaného odvolání nadřízeným orgánem, by těžko byla garantována plná objektivita rozhodování o odvolání, neboť podle našeho názoru by zřizovatel často měl tendenci chránit „svou“ organizaci, neboť je s ní úzce spojen.</p>	Zcela souhlasíme a v tomto směru doplníme analýzu a budeme uvedené řešení prosazovat i při přípravě novely.
	<p><u>str. 98</u> <i>Otázkou přitom je, v jakých případech je možno tento institut využít (je však třeba připomenout, že aplikaci tohoto ustanovení předpokládá i § 6 odst. 1 InfZ, takže i bez výslovného uvedení ochrany před nečinností by bylo při postupu podle InfZ využitelné).</i> Zpracovatel měl patrně na mysli § 6 odst. 1 správního řádu.</p>	... asi ano...
	<p><u>str. 104</u> <i>Možnému obcházení povinnosti uhradit náklady („štěpením“ žádosti či podáváním totožné žádosti jiným žadatelem) je věnována pozornost v dalším textu. Navrhované způsoby, jímž lze čelit neprovedení úhrady ze strany žadatelů, jsou zejména obnovení (zavedení) zálohy na úhradu nákladů a <u>doplnění výslovného oprávnění povinného subjektu domáhat se úhrady nákladů, případně náhrady škody, soudní cestou.</u></i></p> <p>Je však třeba vzít v potaz i to, že žadatel často nemusí mít reálnou představu o množství požadovaných informací, po zaslání výzvy k úhradě může být často sám překvapen, o jak objemnou a finančně nákladnou informaci se jedná; domníváme se, že smyslem zákona, resp. jeho konstrukce úhrady nákladů za poskytování informací bylo právě umožnit žadateli udělat si na základě výzvy reálný přehled o rozsahu a nákladnosti požadované informace (kterou nemá k dispozici a proto často nemůže vědět, jak je rozsáhlá) a teprve na základě těchto skutečností se rozhodnout, zda má za finančních podmínek uvedených ve výzvě o danou informaci zájem. Striktní vyžadování náhrady škody by v tomto případě mohlo směřovat proti samotnému právu na informace. V analýze popsané řešení – zavedení „konta nákladů“ se nám jeví jako mnohem vhodnější.</p>	Souhlasíme a důraz v analýze přesuneme od náhrady škody.
	<u>str. 105</u>	Souhlas.

	<p><i>Úloha metodické pomoci by v této souvislosti měla přináležet zejména nadřízeným orgánům, které v rámci instančních vztahů podle InfZ mohou na plnění této povinnosti účinně dohlížet (kromě toho by mohly vůči obcím realizovat i ochranu před nečinností podle § 80 správního řádu, pokud povinný subjekt své povinnosti nerealizuje).</i></p> <p>K tomu je však třeba poznamenat, že § 80 správního řádu není plně účinným nástrojem ve vztahu k plnění povinností uložených InfZ, neboť se vztahuje pouze na určité vymezené situace (nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě, nezahájení řízení ...) a nepokrývá tak všechny možné situace nečinnosti, k nimž může v režimu InfZ dojít.</p>	
	<p><u>str. 109</u> <i>Krajské úřady jako nadřízené orgány obcí rovněž poukazují na nedodržování procesních povinností obcemi, konkrétně na nepředávání stížností a odvolání v zákonem stanovených lhůtách (vyskytují se i případy, kdy obce svou povinnost předat stížnost či odvolání nadřízenému orgánu zcela ignorují). V současnosti jsou tyto případy řešeny aplikací opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nicméně i zde by bylo možno uvažovat o sankcích povinným subjektům.</i></p> <p>Aby bylo vůbec možno uvažovat o zavedení sankcí za neplnění povinností uložených InfZ, je třeba mít k dispozici zákon, který bude povinným subjektům skýtat vysokou míru právní jistoty z hlediska toho, jak jej správně aplikovat. S tím souvisí i potřebná metodika, která by měla být jednoznačná a přehledná. I tak by ale dle našeho názoru bylo vhodné zavést sankce pouze pro určité, konkrétně definované, nejzávažnější (popř. opakované) případy porušení povinností uložených InfZ, nikoliv obecně za jakékoliv porušení InfZ. Pokud by bylo v tomto smyslu zvoleno dostatečně rozumné a kvalitně zpracované legislativní řešení, jistě by přispělo k vymahatelnosti práva na informace, jejíž úroveň je v současné době velmi nízká.</p>	<p>Naše myšlenka byla zavedení sankcí pouze pro případy vyřizování na základě žádostí a pouze není-li na žádost vůbec reagováno ve lhůtě anebo pokud povinný subjekt poruší rozhodnutí o odvolání či o stížnosti nadřízeného orgánu (aby byl chráněn před rizikem sankce jen za pouhý odlišný právní názor oproti nadřízenému orgánu). Za těchto podmínek si myslíme, že by sankce mohla být účelná a zároveň i akceptovatelná. Ale je to samozřejmě věc další diskuse.</p>
Moravskoslezský	<p>Zásadní připomínka Na druhou stranu analýza poukazuje na řadu problémů, které se v praxi při aplikaci zákona objevují, a k jejichž odstranění by stačila jednoduchá „technická“ novela zákona. Máme zato, že není žádoucí s řešením těchto problémů vyčkávat a taková technická novela by měla být připravena mnohem dříve než do konce roku 2008. pavla.samkova@kr-moravskoslezsky.cz</p>	<p>Návrh na vypořádání: Domníváme se, že novely by měla být připravena řádně a neměla by být „uspěchána“. Kromě toho, a svědčí o tom i uplatněné připomínky, bude nalezení rozumného kompromisu obtížné, a proto je na přípravu novely uvažován větší časový prostor.</p>
	<p>Zásadní připomínka <i>k bodu 2.2 - Neexistence výslovného ustanovení, které by svěřilo InfZ do působnosti některého ústředního správního úřadu</i> Ve vztahu k možné novelizaci nařízení vlády č. 364/1999 Sb. se přikláníme k variantě svěření těchto kompetencí krajským úřadům, které jsou nadřízeným orgánem orgánům obcí. Zohlednit je přitom také nutné městské obvody/části územně členěných statutárních měst, v jejichž případě by příslušné kompetence měl plnit magistrát.</p>	<p>Souhlasíme s obojím s tím, že před novelizací nařízení bude zřejmě nutné provést novelu InfZ.</p>
	<p>Zásadní připomínka <i>k bodu 2.3.1 – Počítání lhůt</i> Jednoznačně souhlasíme se zavedením obecného odkazu na správní řád ve vztahu k úpravě lhůt a počítání času v celém procesu souvisejícím s vyřizováním žádostí o informace.</p>	<p>Souhlasíme</p>

	Zásadní připomínka <i>k bodu 2.4 – Délka lhůt stanovených InfZ pro úkony povinných subjektů</i> Podporujeme návrhy na prodloužení lhůt. Z uvedených variant se přikláníme k variantě prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti a rozhodnutí o odvolání a stížnosti ze stávajících 15 na 20 dnů. Variantu s rozšířením výčtu důvodů, pro které by bylo možno lhůtu prodloužit, nepovažujeme za vhodnou (zvláště důvod „technických a personálních obtíží“ by mohl zakládat problémy v následné aplikaci a posuzování splnění těchto důvodů), navíc by tato varianta řešila pouze lhůtu při vyřizování žádostí a nikoliv již lhůtu pro vyřizování odvolání a stížností. Takovéto obecné prodloužení lhůty zájmy žadatele nepoškodí a současně poskytne povinným subjektům i nadřízeným orgánům větší prostor pro kvalifikované vyřízení žádosti/odvolání/stížnosti.	Otázka možného prodloužení či úpravy lhůt bude diskutována v rámci přípravy novely InfZ. Pokud by se podařilo nalézt kompromis, zpracovatel se této možnosti nebrání.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 3.2.2 – Určení povinného subjektu v případě územních samosprávných celků</i> Přikláníme se ke zrušení dovětku „a jeho orgány“. Povinným subjektem tak zůstane územní samosprávný celek, který žádosti bude vyřizovat prostřednictvím svých orgánů. Ponechá se tak prostor pro to, aby si kraj/obec stanovili vnitřní pravidla pro vyřizování žádostí. Převážně pro malé obce by pak bylo přínosem i ustanovení, že žádosti adresované obci vyřizuje obecní úřad, nestanoví-li obec jinak.	Souhlas.
	Zásadní připomínka <i>K bodu 3.3 – Veřejné instituce</i> Závěr spočívající v ponechání stávajícího pojmu a doplnění výčtu povinných subjektů o „právnícké osoby, nejsou-li veřejnými institucemi, jejichž předmětem činnosti je plnění úkolů veřejné správy (alternativně dosahování veřejně prospěšného cíle), pokud jsou ovládány ve smyslu obchodního zákoníku státem nebo územním samosprávným celkem nebo pokud stát či územní samosprávný celek jejich činnost nebo vedení právně nebo fakticky řídí“ je pro potřebu územních samosprávných celků přijatelný.	Souhlas.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 4.1 – Informace, na které se vztahuje informační povinnost</i> Jednoznačně se přikláníme k variantě neformálního řešení a úpravě zákona v tomto smyslu.	Souhlas (s tím, že je třeba výslovná úprava v zákoně)
	Zásadní připomínka <i>k bodu 4.2.1 – Vztah zvláštních zákonů k InfZ</i> Přikláníme se k zavedení výslovného ustanovení, že při poskytování informací podle zvláštních zákonů musí žadatel splnit i zvláštní podmínky těmito zákony stanovené.	Tato otázka musí být předmětem další diskuse v pracovním týmu ke zpracování novely.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 4.2.4 – Postup povinného subjektu v případech § 2 odst. 3 a 4 InfZ</i> Jednoznačně se přikláníme k variantě neformálního řešení a úpravě zákona v tomto smyslu.	Souhlas (odůvodněné odkládání žádosti)
	Zásadní připomínka <i>k bodu 5.1.1 – Elektronicky podaná žádost</i> Pokud jde o pravidla pro doručování zpráv prostřednictvím elektronické podatelny, kraj v praxi nerozlišuje „přijetí“ a „doručení“ zprávy, dostupnost elektronické podatelny vykládáme již dnem (okamžikem) doručení na server.	Jedná se o otázku výkladu. MV jako nadřízený orgán krajů v samostatné působnosti vychází z data doručení jako okamžiku zobrazení v poštovním klientovi s tím, že v případě přijetí stížnosti v poslední den lhůty, dojde-li k doručení až po lhůtě, považujeme lhůtu pro žadatele za zachovanou.
	Zásadní připomínka	Souhlas.

	<i>k bodu 5.1.2 – Jazyk žádosti</i> Přikláníme se k využití § 16 správního řádu.	
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.3 – Výzva k upřesnění a výzva k doplnění</i> Podporujeme změnu ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona spočívající v odklonu od povinnosti vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti směrem k odkládání.	Souhlas. Koncepčně považujeme za nejvhodnější, aby rozhodnutí bylo vydáváno je-li žádost vyřizována „věcně“ (tj. s posuzováním informací) a je-li vyřizována „procesně“, mělo by postačovat odůvodněné odložení.
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.4.1 – Odkaz na zveřejněnou informaci</i> Jednoznačně se přikláníme ke zrušení odstavce 2 § 6 bez náhrady. Alternativní řešení spočívající v prokazování „objektivní nemožnosti“ informace vyhledat by v praxi mohlo vést k aplikačním problémům.	Souhlas (s tím, že konečné řešení bude otázkou kompromisu v rámci legislativního procesu).
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.4.2 – Prodloužení lhůty pro poskytnutí informace</i> Jak již bylo uvedeno k bodu 2.4, přikláníme se k variantě prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti ze stávajících 15 na 20 dnů. Pokud jde o rozšiřování „závažných důvodů“ svědčících pro prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti, změnu ustanovení na demonstrativní výčet nepodporujeme; důvody by měly být nastaveny jednoznačně. Ze zmiňovaných nových konkrétních důvodů pro prodloužení lhůty se nám jeví jako akceptovatelný důvod „vyhledání a sběru objemného množství vzájemně souvisejících informací požadovaných jedním žadatelem ve více nevyřízených žádostech“. Zavedení předchozího souhlasu nadřízeného orgánu s prodloužováním lhůty nepokládáme za vhodné.	S uplatněným názorem se ztotožňujeme. K otázce prodloužení lhůt viz výše.
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.4.4 – Záznam o poskytnutí informace</i> Z praxe konstatujeme, že záznam o poskytnutí informace nebyl nikdy kraji jako nadřízenému orgánu společně se stížností a odvoláním předložen, tento účel záznamu (tedy pro prověření postupu povinného subjektu) je proto zpochybnitelný. Na druhou stranu záznamy mají nesporně význam pro zpracovávání výroční zprávy. Je také otázkou, zda je vhodný termín „záznam o postupu při poskytování informace“, když ne vždy je informace poskytnuta, možná by bylo vhodnější text ustanovení § 14 odst. 6 upravit na „O postupu při vyřizování žádosti o informace se pořídí záznam.“.	Souhlas (zkušenost KÚ s /ne/předkládáním záznamů uvedeme přímo do analýzy)
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.4.5 – Lhůta pro vyřízení žádosti po zrušení rozhodnutí o odvolání</i> Jednoznačně podporujeme změnu zákona spočívající v doplnění výslovného ustanovení o lhůtě pro nové vyřízení žádosti. Kraj prozatím postupuje tak, že nová –15 denní – lhůta běží ode dne doručení správního spisu správnímu orgánu (součástí spisu je rozhodnutí nadřízeného orgánu opatřené doložkou právní moci).	Souhlas (souhlasíme i s výkladem pro běh nové lhůty a v tomto smyslu doplníme i analýzu)
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.5 – Zveřejňování poskytnuté informace</i> Podporujeme úpravu této povinnosti a s učiněnými závěry se ztotožňujeme.	Souhlas (bude však záležet na legislativním procesu, jaké řešení nakonec bude zvoleno)
	<i>Zásadní připomínka</i> <i>k bodu 5.6.1 – Ochrana osobních údajů</i> V rozboru jednotlivých případů postrádáme vyjádření k otázce poskytnutí výše odměny neuvolněných členů zastupitelstva. Tuto výši stanoví zastupitelstvo v souladu se zákonem o obcích a příslušným	Úvaha bude doplněna. Podle našeho názoru by takový údaj principiálně měl být poskytnut, neboť se týká člena zastupitelstva, resp. nakládání s veřejnými prostředky, kde důvod

	nařízením vlády, ne vždy je však tato výše přímo uvedena v usnesení (odkazuje se na přílohu, materiál apod.).	tohoto nakládání nepřevýší požadavek ochrany osobních údajů...
	Zásadní připomínka <i>k bodu 5.6.5 – Doplnění důvodů pro odmítnutí žádosti</i> Ze zmiňovaných důvodů pro odmítnutí žádosti se nám jeví akceptovatelné odmítnutí z důvodů stanovených zvláštními právními předpisy.	Bude dále diskutováno.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 6.2 – Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti</i> Řešení otázky nahlížení do spisu považujeme za zcela zásadní a přikláníme se k variantě vyloučení práva nahlížet do spisu.	Dtto (otázka kompromisu při přípravě novely). Zpracovatel považuje za vhodnější určité taxativně vymezené informace ze s.ř. poskytovat.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 6.3.1 – Stížností důvody</i> Zavedení obecných „stížnostních“ důvodů podporujeme.	Bude dále diskutováno.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 7 – Úhrada nákladů za poskytování informací</i> Souhlasíme se znovuzavedením zálohy na úhradu nákladů, i s možností zavedení jednotlivých sazeb náhrad v nařízení vlády pro případ nečinnosti povinného subjektu (nevydání sazebníku). Zapotřebí je rovněž upřesnění běhu lhůt po zaplacení náhrady. Rovněž zavedení „konta nákladů“ by mohlo být vhodným nástrojem.	Souhlas.
	Zásadní připomínka <i>k bodu 8.1 – Informace povinně zveřejňované</i> Ve vztahu k připomínce o možnosti nadřízených orgánů dohlížet na plnění povinností daných InfZ s využitím § 80 správního řádu poznamenáváme, že toto ustanovení nepokrývá všechny možné případy nečinnosti, které mohou podle tohoto zákona nastat.	K diskusi (§ 80 souvisí i s § 6 odst. 1 správního řádu, jehož dosah je širší).
	Zásadní připomínka <i>k části C, bodu 2.1 – Opakované žádosti o poskytnutí totožných informací</i> Zavedení nového důvodu pro odmítnutí žádosti (v případě opakovaných žádostí) podporujeme.	Souhlas.
	Zásadní připomínka nové instituty do InfZ: 1. Zřízení „informačního komisaře“ jako speciální instituce nepovažujeme za potřebné; na druhou stranu potřebu určení některého z ústředních správních úřadů „gestorem“ zákona o svobodném přístupu k informacím, který by koordinoval a metodicky řídil povinné subjekty a nadřízené orgány považujeme za vysoce žádoucí. Tuto roli by podle našeho názoru mělo plnit Ministerstvo vnitra. Ostatní ústřední správní úřady by pak měly, tak jak je uvedeno v návrhu usnesení vlády, poskytovat metodickou pomoc při střetu zákona o svobodném přístupu k informacím se zvláštními úpravami. 2. Nesouhlasíme se zavedením sankcí (správních deliktů) v oblasti poskytování informací, a to zvláště za situace, kdy současná úprava InfZ je spojena s řadou nevyjasněných otázek a aplikačních problémů. K zajištění řádného výkonu veřejné správy na tomto úseku by měly být v první řadě nastaveny jiné mechanismy (zejména silná metodika).	Souhlas. Naše myšlenka byla zavedení sankcí pouze pro případy vyřizování na základě žádostí a pouze není-li na žádost vůbec reagováno ve lhůtě anebo pokud povinný subjekt poruší rozhodnutí o odvolání či o stížnosti nadřízeného orgánu (aby byl chráněn před rizikem sankce jen za pouhý

		odlišný právní názor oproti nadřízenému orgánu). Za těchto podmínek si myslíme, že by sankce mohla být účelná a zároveň i akceptovatelná. Ale je to samozřejmě věc další diskuse.
	Zásadní připomínka Upozornění na formální nepřesnosti: <ul style="list-style-type: none"> b) chybná citace zákona č. 219/2000 Sb. na str. 18 analýzy c) v textu analýzy se na mnoha místech pojem „územních samosprávných celků“ omezuje pouze na obce. 	Opravíme...
Ústecký	<p>Připomínku vznášíme k bodu 5.1.1. Elektronicky podaná žádost. Navrhujeme výslovně v InfZ upravit (§ 13), že elektronicky podaná žádost o informace bez zaručeného elektronického podpisu bude vyřizována neformálně, tj. že na takové vyřizování nebude dopadat pravidlo § 13 odst. 3 InfZ.</p> <p><u>Odůvodnění:</u> Odstranění stávajících nejasností a umožnění povinným subjektům vyřizovat žádosti neformálně jako u ústní žádosti, tj. poskytovat informace bez nutnosti vyhotovení rozhodnutí dle § 15 InfZ tam, kde dochází k částečnému neposkytnutí informace z důvodů uvedených v zákoně. Tato úprava by usnadnila vyřizování. Pokud nebude žadatel s vyřízením spokojen, může požádat o informace ve formě, se kterou zákon spojuje všechny procesně formální postupy.</p> <p>bezdictkova.i@kr-ustecky.cz</p>	<p>Zpracovatel s připomínkou souhlasí a tuto otázku bude podporovat v rámci přípravy novely (tato otázka bude výslovně zmíněna v analýze).</p>
Statutární města		
Hradec Králové	<p>K výše uvedenému materiálu nemáme zásadní připomínky. Plně souhlasíme se zpracovatelem analýzy, že by bylo vhodné upravit v zákoně o svobodném přístupu k informacím podrobněji otázku poskytování informací o správních řízeních, zvláště pak o oblasti přestupkových řízení a o řízení o správních deliktech. Buď by mělo být poskytování informací z těchto správních řízení zcela vyloučeno nebo by mělo být zcela přesně stanoveno, které informace poskytovat a které nikoliv.</p> <p>Z praktických důvodů navrhujeme prodloužení lhůt pro vyřizování písemných žádostí: lhůtu k výzvě žadatele na doplnění žádosti ze 7 na 15 dnů (§ 14 odst. 5 písm. a) zák.), lhůtu k výzvě žadatele na upřesnění žádosti ze 7 na 15 dnů (§ 14 odst. 5 písm. b) zák.), lhůtu pro sdělení žadateli, že žádost byla odložena ze 7 na 15 dnů (§14 odst. 5 písm. c) zák.), lhůtu pro poskytnutí informace nebo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti z 15 na 30 dnů (§14 odst. 5 písm. d), § 15 zák.), lhůtu pro rozhodnutí o odvolání z 15 na 30 dnů (§16 odst. 3 zák.).</p> <p>ivana.placha@mmhk.cz</p>	<p>Souhlas.</p> <p>Bude otázka kompromisu při zpracování novely. Prodloužení lhůty pro předání stížnosti plně podporujeme, ostatní lhůty jsou již diskusní.</p>
	<p>Opakovaně poukazujeme na to, že dle našeho názoru není vhodné, aby v případech odmítnutí žádosti, kdy je požadována informace z oblasti samostatné působnosti obce, bylo vydáváno rozhodnutí podle správního řádu. Tento postup považujeme za nesystémový. Dle našeho názoru by odmítnutí žádosti v oblasti samostatné působnosti mělo být učiněno formou prostého sdělení o této skutečnosti s uvedením důvodů odmítnutí.</p> <p>Pro případ zachování rozhodování v oblasti samostatné působnosti doporučujeme zvážit vhodnost odvolacího orgánu (rovněž orgánu rozhodujícího o stížnostech) dle současné platné právní úpravy. Dle ust. § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že o odvolání rozhoduje nadřízený orgán. V souladu s ust. § 16a odst. 6 cit. zák. rozhoduje nadřízený orgán i o stížnostech. V ust. § 20 odst. 5 cit. zák. je potom stanoveno, že v případech, kdy nelze podle ust. § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje</p>	<p>S tímto názorem se neztotožňujeme. Vydávání správních rozhodnutí v oblasti samostatné působnosti nepovažujeme za nesystémové; takové rozhodování existuje (viz např. delikty podle zákona o obcích) a neshledáváme v této koncepci zásadně žádný problém.</p> <p>V případě samostatné působnosti je dle našeho názoru nadřízeným orgánem orgánu obce krajský úřad. Koncentrovat rozhodování o</p>

	<p>v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.</p> <p>Z výše uvedeného plyne, že na obcích by měl o odvoláních proti rozhodnutím, stejně jako o stížnostech, v oblasti samostatné působnosti rozhodovat starosta (ve statutárních městech primátor). Navrhujeme zvážit, zda by nebylo ve výše uvedených případech vhodnější svěřit tuto pravomoc jinému orgánu, např. radě města.</p>	<p>odvoláních či stížnostech do rukou starosty se nám nejeví jako vhodné, neboť reálně takové řešení „pokulhává“ za principem dvojinstančnosti (otázka rozkladu je otázkou specifickou, danou hierarchickou výstavou veřejné správy).</p>
	<p>Co se týče úpravy náhrady nákladů spojených s vyřízením žádosti, uvítali bychom, kdyby prováděcím předpisem byl stanoven ceník, v němž by byla stanovena cena za jednotlivé položky (např. cena za 1 hod. vyhledávání, cena za 1 kopii apod.).</p>	<p>S tímto názorem souhlasíme.</p>
<p>hlavní město Praha</p>	<p><u>I. obecně:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - jednotným způsobem rozdělit odkazy, které uvádíte v samotném textu a v poznámkách pod čarou; poznámky pod čarou by měly mít pokud možno normativní text (i vč. citací), názory zpracovatele by měly být uváděny přímo v textu; - sjednotit označování uváděných právních předpisů v pořadí příslušné ustanovení, označení druhu právního předpisu, pořadové číslo, pod kterým byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, rok vydání, zkratku „Sb.“, uvedení názvu právního předpisu, případně poznámku ohledně platného znění právního předpisu, obecně: „ve znění pozdějších předpisů“ nebo konkrétně (jedná-li se pouze o jednu novelizaci) „ve znění . . .“ (případně použít zkrácenou slovní nebo číselnou citaci či zavedenou legislativní zkratku); - nepoužívat termíny „zákon“, „původní zákon“ či „v původním znění“ bez zavedení příslušné legislativní zkratky; - sjednotit označování uváděných jiných předpisů, zejména usnesení vlády, tj. uvedením čísla, úplného názvu a data schválení (případně zavedenou legislativní zkratkou); - v odkazech na jednotlivá ustanovení právních předpisů: paragrafovou značku opakovat jen při citaci několika paragrafů s jedním nebo více odstavci, za písmeny uvádět místo lomítka kulatou závorku a důsledně uvádět (zkrácený) název právního předpisu; - v textu znaménka (čárky, tečky) uvádět až za odkazem na poznámku pod čarou, - u jednotlivých poznámek pod čarou celý text uvádět na téže stránce, - sjednotit odkazy na právní předpisy a na judikáty, neboť někdy je uváděn pouze odkaz a někdy celá či částečná citace; u právních předpisů by měl být dostačující pouhý odkaz, u soudních rozhodnutí je vhodnější citace; - pokud nebudou citace uváděny v uvozovkách, sjednotit pro ně písmo kurzívou (v tom případě kurzívu nepoužívat pro jiný text); - zvážit uvádění odkazů na internetové stránky v poznámkách pod čarou (včetně dat navštívení těchto stránek), neboť se nejedná o vhodnou poznámku pod čarou vzhledem k výše uvedenému; - v celém textu jednotně užívat termín „internetové stránky“, - v celém textu slovo „pracovník“ nahradit slovem „zaměstnanec“ v souladu se zákoníkem práce, - v celém textu slovo „dle“ nahradit vhodnějším slovem „podle“, - pokud možno neponechávat předložky na konci řádků, - nadpisy pokud možno neponechávat na konci stránek, - doplnit chybějící interpunkci. 	
	<p><u>II. konkrétně k jednotlivým částem textu:</u></p>	

	<p>1. k části B:</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 2.4 v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 21 v 1. větě „§ 13“ nahradit správným „§ 14“, ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 22 v 5. větě za slovo „nedostatků“ vložit slovo „žádosti“; - k bodu 3.1 ve 3. odst. u pozn. pod čarou č. 25 ve 2. větě zkratku „dr.“ nahradit zkratkou „Mgr.“; - k bodu 3.2 u pozn. pod čarou č. 30 v 7. větě zkratku „Dr.“ nahradit zkratkou „Mgr.“; - k bodu 3.2.2 v 1. odstavci u pozn. pod čarou č. 36 „§ 109“ nahradit správným „§ 103“; - k bodu 3.3 v poznámce pod čarou č. 42 vypustit odkaz na § 3 písm. b) zákona č. 59/2000 Sb. (bylo zrušeno k 1.5.2004 zákonem č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, a v tomto zákoně se již uváděný termín nevyskytuje); - k bodu 3.3.1: v 1. odst. v 1. větě upřesnit slova „Citovaný komentář“ a v posl. větě za slovy „zákona o obcích“ doplnit slova „§ 14 odst. 3 zákona o krajích a § 18 odst. 1 písm. b) a § 59 odst. 2 písm. i) zákona o hlavním městě Praze,“ (budou-li takové zkrácené citace či legislativní zkratky pro uvedené právní předpisy zavedeny); ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 44 2. větu upravit do následujícího znění „Podle § 1 a § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění zákona č. 127/1998 Sb., Všeobecná zdravotní pojišťovna vzniká přímo ze zákona, provádí všeobecné zdravotní pojištění, je právnickou osobou a v právních vztazích vystupuje svým jménem, může nabývat práv a povinností a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.“; u pozn. pod čarou č. 45 uvést správný odkaz, tj. „§ 4 a 5“ a rovněž poznámku, že uváděný právní předpis je již v současné době neplatný; za slova „Letiště Praha“ doplnit slova „, s. p.“; v 10. větě za slovo „zřizovatele“ vložit slova „, příp. zakladatele“, za slovo „zřizovatelem“ vložit slova „, příp. zakladatelem“ a upřesnit slova „stát“ a „státního dohledu“ (neboť se rovněž jedná o územní samosprávné celky); - k bodu 3.3.2 v 1. odst. v pozn. pod čarou č. 56 uvést správný odkaz na právní předpis, tj. „§ 35a odst. 1 zákona o obcích“; - k bodu 3.3.3 v 1. odst. v pozn. pod čarou č. 62 za slovem „určenými“ vypustit slovo „se“, v pozn. pod čarou č. 70 na konci textu doplnit slova „a § 24 a násl. zákona o hlavním městě Praze“ (bude-li pro tento právní předpis zavedena taková zkrácená citace či legislativní zkratka); písm. a) ve 2. odst. slovo „Takovým“ nahradit slovem „takovým“ a u pozn. pod čarou č. 76 za zkratkou „Sb.“ vypustit mezeru, ve 3. odst. upřesnit slova „např. zákonem č. 305/2003 Sb.“ (neboť se jedná o nařízení vlády, kterým se stanoví rozsah poštovního oprávnění, navíc k 1.1.2006 zrušené), písm. b) v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 80 na konci textu doplnit slova „a § 59 odst. 2 písm. i) zákona o hlavním městě Praze“ (bude-li taková zkrácená citace či legislativní zkratka pro tento právní předpis zavedena); písm. c) ve 3. odst. ve 4. větě za „§ 129“ vložit „odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a)“, ve 4. odst. ve 2. větě „§ 1 odst. 1“ nahradit „§ 2 odst. 1“ a „§ 1 odst. 2“ nahradit „§ 2 odst. 2“, písm. e) v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 86 slovo „diskusní“ nahradit vhodnějším slovem „diskutabilní“, ve 2. odst. ve 4. větě slovo „normou“ nahradit vhodnějším slovem „předpisem“, v podbodě 1 v 1. odst. ve 2. větě uvést správný odkaz na právní předpis, tj. „§ 2 odst. 1 písm. c)“, v podbodě 2 ve 3. odst. ve 3. větě slovo „diskusní“ nahradit vhodnějším slovem „diskutabilní“ a upřesnit posl. větu (neboť zřejmě chybí část textu), ve 4. odst. v 1. větě upřesnit slova „v soukromoprávních předpisech“, v 5. odst. u pozn. pod čarou č. 91 za slova „Dopravní podnik hlavního města Prahy“ doplnit slova „, a. s.“ a slovo „potvrdila“ nahradit slovem „potvrdilo“, - k bodu 3.4.2 v 7. odst. 1. pododst. za slovo „zřizovatele“ vložit slova „, příp. zakladatele“ a za slovo „zřizovatelem“ vložit slova „, příp. zakladatelem“; 	
--	--	--

	<p>v 8. odst. za slovo „zřizovatel“ vložit slova „, příp. zakladatel,“ a za slovo „zřizovatele“ vložit slova „, příp. zakladatele,“;</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 4.1 ve 3. odst. u pozn. pod čarou č. 107 upřesnit zkratku „Dtto“; - k bodu 4.2.1 písm. b) v 5. odst. ve 3. větě slovo „předkladatele“ nahradit slovem „zpracovatele“ (v souladu s termínem v textu používaným), <p>v 6. odst. ve 2. větě slovo „diskusní“ nahradit vhodnějším slovem „diskutabilní“,</p> <p>písm. c) v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 139 slovo „publikovaný“ nahradit slovem „publikované“,</p> <p>písm. d) v 1. odst. v 1. větě doplnit poznámku, že uváděný právní předpis byl k 1.1.2007 zrušen, a u pozn. pod čarou č. 142 za zkratkou „Sb.“ vypustit mezeru;</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 4.2.2 ve 2. odst. ve 2. větě upřesnit slova „,navázané“ na stát“ a zvážit doplnění názoru zpracovatele, - k bodu 4.2.3 v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 144 za slovo „Metodickým“ vložit slovo „pokynem“, <p>ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 148 číslice „31 .5.2002“ nahradit číslicemi „31. 5. 2002“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 5.3 v 6. odst. odkaz na pozn. pod čarou č. 172 nahradit odkazem na pozn. pod čarou č. 170 (obsahuje stejný text) a následující poznámky pod čarou (včetně odkazů na ně v textu učiněných) návazně přečíslovat, - k bodu 5.4.2 v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 177 za slovo „lze“ (uvedené v závorce) vložit slovo „žádost“, <p>ve 2. odst. ve 2. větě slovo „činní“ nahradit gramaticky správným slovem „činí“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 5.4.3 v 1. odst. slova „přílišnou krátkost lhůty“ nahradit vhodnějšími slovy „příliš krátkou lhůtu“, <p>ve 2. odst. upřesnit slova „předchozí úpravy“ a u poznámky pod čarou č. 182 za „§ 6“ vypustit slova „odst. 2“ (neboť následný text zahrnuje i odst. 1),</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 5.4.5 v 1. odst. ve 3. větě i u pozn. pod čarou č. 186 slova „kasačním rozhodnutím“ nahradit slovy odpovídající zákonné dikci „rozhodnutí o kasační stížnosti“, <p>ve 2. odst. slova „kasačního rozhodnutí“ nahradit slovy odpovídající zákonné dikci „rozhodnutí o kasační stížnosti“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 5.5 v 1. odst. v 1. větě upřesnit slova „Nové ustanovení“, - k bodu 5.6 zvážit doplnění názoru zpracovatele, - k bodu 5.6.1 v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 190 upřesnit slovo „Úřad“ (nebyla zavedena taková legislativní zkratka), <p>písm. a) ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 194 u písm. a) za slovem „dohledat“ doplnit konec závorky,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 5.6.2 ve 2. odst. v 1. větě za písm. „g)“ vložit slova „a i)“ a upřesnit slova „v písmenu a)“, - k bodu 5.6.4 písm. b) ve 4. odst. v 1. větě slova „výborů a komisí zastupitelstva a rady obce“ nahradit slovy „výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce“ (odpovídajícími dikci zákona), <p>písm. c) v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 214 slovo „Informacím“ nahradit slovem „informacím“ (vyskytuje se v textu dvakrát) a u pozn. pod čarou č. 215 ve 3. větě uvést správný odkaz, tj. „§ 11 odst. 2 písm. a)“,</p> <p>písm. e) v 1. odst. u pozn. pod čarou č. 217 slova „s novely“ nahradit gramaticky správnými slovy „z novely“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 6.1 ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 229 v 5. větě upřesnit slovo „soud“ a u pozn. pod čarou č. 230 ve 4. větě upřesnit slovo „statutem“, neboť neodpovídá dikci zákona, <p>ve 3. odst. v 1. větě za slovo „zřízenou“ vložit slovo „(založenou)“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 6.3.1 v 6. odst. slovo „úplné“ nahradit slovem „úplná“ a slovo „žádost“ nahradit slovem „žádosti“, - k bodu 6.3.4 v 1. odst. upravit 1. větu (vzhledem k její gramatické nesprávnosti), <p>ve 2. odst. ve 4. větě slovo „psím“ nahradit slovem „písm.“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 6.5 ve 2. větě slovo „tom“ nahradit slovem „tomu“, - k bodu 7.1 ve 3. odst. ve 2. větě za slovo „nařízení“ vložit slovo „vlády“, <p>v 5. odst. upřesnit slova „prováděcím předpisem“ a „prováděcí nařízení“,</p> <p>v 7. odst. ve 2. větě za slovo „nařízení“ vložit slovo „vlády“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 7.2 ve 3. odst. ve 2. větě za slovo „nařízení“ vložit slovo „vlády“, - k bodu 7.4 v 1. odst. v 5. větě slova „10 nebo 7 denní“ nahradit gramaticky správnými slovy „desetidenní nebo 	
--	--	--

	<p>sedmidenní“, příp. „10 nebo 7 dnů“,</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 8.1 ve 3. odst. v 5. větě slovo „opravních“ nahradit gramaticky správným slovem „opravných“, ve 4. odst. za zkratkou „Sb.“ (podruhé v textu uvedenou) vypustit mezeru, - k bodu 8.2 v 5. odst. ve 2. větě upřesnit slovo „úřady“, resp. nahradit slovy „povinné subjekty“ (dosud v textu jednotně používanými), a u pozn. pod čarou č. 269 slovo „zastupitelů“ nahradit slovy „členy zastupitelstva“; <p>2. k části C:</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 2 v 1. odst. ve 2. větě slovo „otázka“ nahradit slovem „otázku“, příp. „otázky“; ve 2. odst. u pozn. pod čarou č. 272 slovo „Povinnému“ nahradit slovem „povinnému“ (vyskytuje se v textu dvakrát), - k bodu 2.5 pod nadpisem vynechat řádek, <p>3. k části E:</p> <ul style="list-style-type: none"> - k bodu 4 za nadpisem vypustit tečku. 	
Plzeň	<p>Magistrát města Plzně obdržel materiál ke zpracované analýze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Připomínky k platnému zákonu č. 106/1999 Sb. odeslal MMP v dubnu 2007 a jsou zapracované v analýze účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“).</p> <p>Základní požadavek na novelu InfZ je kladen na přesnost a jednoznačnost jejích ustanovení, a to zejména ve vztahu ke správnímu řádu. InfZ by měl vždy přesně určit, v jakých případech budou užita ustanovení správního řádu. Dále je žádoucí ustanovení InfZ bez odkazu jednoznačně konkretizovat. Tato otázka byla zmiňována např. v problematice počítání lhůt. Již při analýze platného InfZ bylo poukazováno na nejasnosti při počítání lhůt. Dle našeho názoru by bylo vhodné uplatnit v InfZ odkaz na správní řád, který tyto otázky řeší.</p> <p>Ve vztahu aplikace InfZ k dalším zákonům je praxe taková, že žádost o informaci je předána pracovníkovi, do jehož působnosti spadá oblast, ze které je informace požadována. Jestliže žadatel požaduje informace z oblasti správního řízení, je úředník vázán správním řádem a nemůže porušit ustanovení speciálních zákonů. Pokud správní řád přístup k určitým informacím omezuje, popř. stanoví okruh oprávněných osob, pak nelze na základě žádosti podle InfZ porušit jeho ustanovení. Dle našeho názoru by bylo řešením doplnit do InfZ výslovné ustanovení o tom, že pokud zvláštní zákon určuje podmínky pro přístup k určitým informacím, lze tyto poskytnout pouze po splnění takových podmínek. Obdobně by mohla být řešena i situace při poskytování informací z oblasti trestního řízení, kdy je tato problematika řešena trestním řádem. Z těchto důvodů se nám jeví vhodné doplnit a vymezit do návrhu novely důvody pro odmítnutí žádosti s odkazem na podmínky stanovené zvláštními předpisy.</p> <p>V návrhu k úpravě § 14, odst. 5, písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. by bylo vhodné stanovit lhůtu pro poskytnutí informace 15 pracovních dnů, čímž by se lhůta pro vyřízení žádosti přiměřeným způsobem pro povinný subjekt prodloužila, ale zároveň by její prodloužení mělo minimální vliv na pružnost a rychlost při vyřizování žádostí o informace.</p>	Připomínka bude zohledněna při přípravě novely

	<p>V praxi se setkáváme s tím, že na základě InfZ žádá kontrolovaný subjekt o sdělení, na základě jakého podnětu u něho byla provedena kontrola (např. živnostenským úřadem). Pokud tato kontrola byla provedena na základě podnětu třetí osoby, již zákon takovou povinnost neukládá, bylo by vhodné doplnit ustanovení zákona o souhlasu takové třetí osoby s poskytnutím informací, které se jí týkají.</p> <p>Ve věci podání stížnosti po uplynutí lhůty jde dle našeho názoru o stížnost nepřipustnou a takové podání nelze považovat za stížnost. Lhůta pro podání stížnosti je 30 dnů od doručení sdělení nebo od uplynutí lhůty pro poskytnutí informace. Žadatel má tedy dostatečně dlouhou lhůtu pro její podání (na rozdíl od lhůty povinného subjektu pro vyřízení informace - 15 dní). Nejvhodnějším řešením je uvedený problém řešit samostatným ustanovením InfZ.</p> <p>V otázce výroční zprávy se objevily názory na její zbytečnost a administrativní zatížení povinného subjektu. Zpráva obsahuje zákonem taxativně uvedené skutečnosti. Je odrazem činnosti povinného subjektu v dané problematice a je-li zpracovávána jedenkrát ročně, nepředstavuje nadměrnou administrativní zátěž.</p>	
přímo oslovená občanská sdružení a další právnické osoby		
Otevřená společnost, o.p.s.	Připomínky Mgr. Kužílka jsou uvedeny v samostatné příloze a budou vypořádány individuálně. kuzileko@senat.cz	
SMOČR	<p>1) <u>Ad část B bod 3.2.2.:</u> Žádáme o zdůraznění nutnosti odstranit formulaci „a jeho orgány“ v § 2 odst. 1 InfZ. <u>Odůvodnění:</u> Ustanovení je matoucí, jeho existence neodůvodněná, vede pouze k zavádějícím výkladům, které neberou ohled na reálné fungování obce (kraje) ani na úpravu obecního zřízení (128/2000 Sb), příp. krajského zřízení. Tato připomínka je zásadní. e-mail: potmesil@smocr.cz</p>	Akceptováno.
	<p>2) <u>Ad část B bod 3.2.2.:</u> Žádáme dále o zapracování možnosti, že kompetence na úseku vyřizování žádostí o poskytnutí informace bude svěřena „územnímu samosprávnému celku“, max. ve variantě „obecního úřadu, krajského úřadu, úřadu městské části nebo městského obvodu, nerozhodne-li územní samosprávný celek jinak“. <u>Odůvodnění:</u> Považujeme za nutné ponechat na obci samé, který svůj orgán vyřizováním žádosti pověří. Bude-li žádost směřována na radu nebo zastupitelstvo, tak jako tak bude podklady a rozhodnutí připravovat zpravidla obecní úřad, na druhé straně rozdělení kompetencí může být i jiné. Otázku, zda se jedná o samostatnou či přenesenou působnost, nepovažujeme za tolik podstatnou – v samostatné působnosti rozhoduje rada nebo zastupitelstvo, v přenesené působnosti pak rozhoduje nejen obecní úřad, ale třeba i komise rady obce pověřená výkonem přenesené působnosti (přestupky, stavební agenda), přestupková komise nebo obecní policie (ukládání pokut). Bude-li zákon formulován příliš konkrétně, na některé varianty se zapomene, jiné se objeví až v budoucnu, což může obcím přinést problémy – úlitbu v podobě odkazu na obecní úřad považujeme za přijatelnou z důvodu, že bude i návodem pro orientaci obce/úředníků při řešení otázky, kdo</p>	S připomínkou souhlasíme a považujeme za prioritní variantu pověření obecního úřadu vyřizováním žádostí bez ohledu na působnost, ke které se informace vztahují (v podstatě návrat k původnímu modelu).

	žádost bude řešit. Tato připomínka je zásadní.	
	<p>3)</p> <p><u>Ad část B bod 4.2.1. a) a b):</u></p> <p>Žádáme o zdůraznění/zapracování varianty de lege ferenda, dle níž by bylo vyloučeno použití InfZ tam, kde zvláštní zákon upravuje nahlížení do spisu (vyjma obecných informací např. evidenčního, statického nebo souhrnného charakteru), eventuálně by poskytování informací bylo podmíněno splněním zároveň i podmínek nahlížení do spisu dle zvláštního zákona. Je nutné vyloučit střet InfZ a dříve přijatých procesně-právních úprav.</p> <p><u>Odůvodnění:</u></p> <p>Považujeme za nesystémové až neudržitelné, pokud existuje zvláštní zákon (správní řád např.), který nějakým způsobem upravuje okruh účastníků řízení, kteří se smí seznamovat se spisem, a tato speciální úprava je „torpédována“ prostřednictvím InfZ. Správní řízení je neveřejné, kdy neveřejnost se má vztahovat i na veškeré podklady a informace ze správního řízení, nikoliv že řízení je sice neveřejné, ale veškeré záznamy, které jsou pouze hmotným odrazem řízení, veřejné jsou. Považujeme za nadbytečné, pokud je řešeno právo „hmotné“ a právo „procesní“ povahy, neboť výsledek je stejný – žadatel informace dostane, byť účastníkem není a jeho práva jsou pak de facto rovná účastnickým. Nejsme proti tomu, aby žadatel věděl, jaký je celkový počet stavebních či přestupkových řízení, kolik bylo uloženo pokut, v jaké celkové výši, kolik jich bylo vymoženo atd. I v případě stavebních řízení však hrozí úniky citlivých informací (někdy se prolíná stavební řízení s přestupkovým a s řízením dle § 5 OZ) a není též důvod, aby někdo vyhledával údaje z individuálních řízení, např. o rušení trvalého pobytu, o agendě ŘP, v oblasti odpadového hospodářství a dodržování povinností konkrétními osobami atd. Možnost podávání žádostí dle InfZ v oblasti správních řízení považujeme pouze za „nahrávku“ notorickým stěžovatelům, kteří se bariéry zvláštních zákonů snaží obcházet skrze InfZ (žádost o sdělení výsledku řízení, výše pokuty, obsahu svědeckých výpovědí atd.).</p> <p>Tato připomínka je zásadní.</p>	
	<p>4) <u>Ad část B bod 5.6.4. b):</u></p> <p>Navrhujeme zahrnout možnost, že z poskytování informací by byly vyloučeny informace obsažené v podkladech, o nichž ještě nebylo konečným způsobem rozhodnuto.</p> <p><u>Odůvodnění:</u></p> <p>Podobnou úpravou by se vyjasnilo právo na přístup např. k jednáním výborů zastupitelstva a jejich doporučení – teprve to, co je rozhodnuto (např. zastupitelstvem), nechť je veřejné.</p> <p>Tato připomínka je doporučující.</p>	Domníváme se, že § 11 odst. 1 písm. b) tuto otázku v podstatě dostatečným způsobem řeší, ale diskusi o zpřesnění či doplnění se nebráníme.
	<p>5) <u>Ad část B bod 5.6.5. b):</u></p> <p>Zdůraznit potřebu upravení vztahu mezi InfZ a § 38 správního řádu.</p> <p><u>Odůvodnění:</u> Ztotožňujeme s variantou/možností uvedenou v textu analýzy, považujeme za vhodné ji zdůraznit. Vztah správního řádu a InfZ (příp. ještě zákona na ochranu osobních údajů) působí nemalé komplikace v praxi.</p> <p>Tato připomínka je zásadní.</p>	Bude otázkou nalezení kompromisu při přípravě legislativního materiálu.
	6) <u>Ad část C bod 2.4.:</u>	Souhlasíme.

	<p>Podporujeme zřízení „konta nákladů“ a jakýchkoliv dalších prostředků, které ochrání obec před zneužíváním právního řádu notorickými stěžovateli – tzn. žádáme o intenzivnější zájem o tento aspekt aplikace InfZ.</p> <p><u>Odůvodnění:</u></p> <p>Veřejná správa má být profesionální, odborně zdatná a kvalitní, na druhé straně musí mít účinné prostředky na obranu před občany, kteří právní řád zneužívají. Je třeba chránit obec, resp. její rozpočet, a zájem na výkonu potřebných agend, aby orgány veřejné správy kvalitně sloužily všem občanům a plnily své primární zákonem dané povinnosti, nikoliv aby sloužily spíše jako psychosociální servis kverulantům či psychicky nemocným osobám – obce musí často vynakládat enormní síly a prostředky právě na „zaopatření“ notorických stěžovatelů, kdy na běžnou práci už čas a prostředky nezbyvají.</p> <p>Tato připomínka je doporučující.</p>	
	<p>7) <u>Ad část E :</u></p> <p>Doplnit o další bod v tom smyslu, že považujeme za nutné sladit úpravu InfZ, zvláštních zákonů, a to zejména norem správního práva procesního, a dále zákona o ochraně osobních údajů.</p> <p><u>Odůvodnění:</u></p> <p>Bez vzájemné provázanosti existují v právním řádu předpisy, které „jdou proti sobě“ a nejsou-li na jejich výkladu a vzájemných vztazích schopny shodnout se ani soudy, nelze totéž očekávat ani od úředníků a úřednic, tím spíše, že ne každý úředník je právník (navíc právník podrobně znalý správní judikatury). Právní řád má být přehledný, srozumitelný a předvídatelný. Přijetím InfZ bylo dosaženo výsledku právě opačného, kdy nebyla mj. vůbec vzata v potaz specifika správních řízení, o řízení týkajících se přestupků a správních deliktů nemluvě.</p> <p>Tato připomínka je zásadní.</p>	S připomínkou v takto uvedené obecné rovině souhlasíme a v textu analýzy ji zohledníme.
ostatní subjekty (+ veřejnost)		
Hospodářská komora ČR	<p>Připomínka k bodu 2.1 Dva předpisy pro poskytování informací</p> <p>Považujeme za potřebné sloučit do jednoho právního předpisu oba zákony týkající se poskytováním informací, a to zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Oba zákony v některých částech působí proti sobě a mají celou řadu rozdílných institutů, např. lhůty pro zpřístupnění informací, odlišná procesní ustanovení apod. Určitá specifika životního prostředí lze řešit ve společném předpisu v samostatné části, přičemž procesní a další ustanovení by byla společná pro celý právní předpis.</p> <p>pripominkovani@komora.cz</p>	<p>Nebylo možno akceptovat.</p> <p>Zpracovatel s uvedeným názorem souhlasí, nicméně zadání analýzy nepočítá s přípravou nového zákona ani se sjednocením obou předpisů. Věc bude nicméně v rámci přípravy novely dále diskutována s MŽP.</p>
	<p>Připomínka k bodu 2.3 Provázanost se správním řádem</p> <p>Přílišná provázanost se správním řádem by mohla být problematická a prodlužovala by poskytnutí informace. Zvláště obezřetně je třeba přistupovat k požadavku povinných subjektů na prodloužení lhůty k poskytnutí informací. V době elektronizace státní a veřejné správy k tomu není oprávněný důvod a je třeba si uvědomit, že nejen pro podnikatele je rozhodující včasnost a samozřejmě kvalita informace a jejím opožděným poskytnutím se hodnota informace snižuje. V případě zavedení delšího termínu by mělo jít pouze o alternativní řešení s taxativně stanovenými důvody, aby příslušné orgány bez závažných důvodů poskytnutí informací neoddalovaly. Odlišné lhůty, bude-li třeba, lze ve výjimečných případech upravit také v příslušných zvláštních předpisech.</p>	Připomínka bude zohledněna v textu analýzy a zejména při úvahách nad možností novelizace InfZ.
	Připomínka k bodu 4.2.2 Informace, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví	Neakceptováno

	<p>Za tímto bodem analýzy by měl být zařazen bod týkající se řešení žádostí o poskytnutí informace o třetí osobě v případech, kdy požadované informace o této osobě nebyly pořízeny za veřejné prostředky a povinné subjekty je získaly od třetích osob na základě hlášení, výkazů apod.</p> <p>Například: Provozovatel zdroje znečišťování ovzduší si nechal změřit od akreditované měřicí skupiny množství emisí vybraných znečišťujících látek. Výsledkem měření je protokol o množství vypouštěných znečišťujících látek do ovzduší. Z uvedeného protokolu lze porovnáním k platnému emisnímu limitu zjistit, zda provozovatel zdroje plní či neplní stanovený emisní limit pro sledovanou znečišťující látku. Protokol je majetkem provozovatele, který uhradil náklady s jeho pořízením a je také podkladem pro roční oznamovací povinnost o provozu zdroje místně příslušnému orgánu ochrany ovzduší. Žadatelé většinou požadují zaslání kopie uvedeného protokolu. V daném případě nejsou názory na poskytnutí či zamítnutí informace jednotné.</p>	<p>Jde-li o údaje, které byly později zpracovány do různých statistik apod. a které nelze individualizovat, není ochrana nutná a jde-li o údaje, které individualizovat lze, považujeme za dostatečnou ochranu jednotlivé důvody pro odmítnutí žádosti</p> <p>ad příklad: jedná se o problematiku upravenou zákonem č. 123/1998 Sb.</p>
	<p>Připomínka k bodu 4.2.4 Postup povinného subjektu v případech § 2 odst. 3 a 4 InfZ</p> <p>V případech, kdy adresát dotazu není k žádosti o poskytnutí informace povolán (nemá požadované informace k dispozici), doporučujeme zpracovat do novely zákona povinnost tohoto orgánu neprodleně postoupit žádosti věcně příslušnému orgánu k vyřízení, aby se poskytnutí informace zbytečně neprotahovalo. Za zcela nevhodné považujeme odmítnutí nebo odložení žádosti o informaci z důvodu nepříslušnosti povinného subjektu.</p>	<p>Akceptováno částečně.</p> <p>V analýze uvedeme jako možnost k diskusi s tím, že konečné řešení bude muset být nalezeno až při přípravě novely. Tato povinnost by mohla být pro povinný subjekt určitým problémem v případech, kdy bude obtížně určitelné, kdo danými informacemi vlastně disponuje.</p>
	<p>Připomínka k bodu 5.6 Důvody pro odmítnutí žádosti</p> <p>Důvody k odmítnutí žádosti musí vycházet pouze ze zákona a musí být srozumitelným způsobem vysvětleny. Okruh důvodu pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace je třeba znovu objektivně posoudit tak, aby neumožnil bezdůvodné odkládání žádostí.</p>	<p>S tímto názorem se zpracovatel plně ztotožňuje. Důvody pro odmítnutí jsou předmětem celé analýzy.</p>
	<p>Připomínka k bodu 5.6.3 Ochrana obchodního tajemství (§ 9)</p> <p>V souvislosti s úkolem ministra průmyslu a obchodu uloženým na základě usnesení vlády č. 677 ze dne 18. června 2007 týkajícím se Akčního plánu plnění opatření Národní strategie informační bezpečnosti České republiky a v něm obsaženém opatření „Zajišťování legislativní ochrany základních lidských práv a svobod“, jehož součástí je mimo jiné i vytváření podmínek, aby podnikatelské subjekty chránily svá obchodní tajemství a ostatní aspekty fungování své podnikatelské činnosti, považujeme závěry učiněné předkladatelem za předčasné a nepodložené.</p>	<p>Akceptováno částečně.</p> <p>V analýze bude uvedený úkol zmíněn a bude doplněno upozornění o tom, že závěry analýzy mohou být v této otázce dotčeny výsledkem plnění usnesení č. 677/2007</p>
	<p>Připomínka k části C. bodu 1.1 Obtížná vymahatelnost plnění informační povinnosti</p> <p>V této souvislosti musíme bohužel konstatovat, že v dané oblasti nejde o ojedinělé případy, kdy orgán nereaguje na podání žádosti o poskytnutí informace. Je to také otázka efektivnosti vnitřní kontroly příslušných subjektů. Přimlouváme se za zavedení určitých sankcí včetně vnější kontroly povinných subjektů, například ve formě státního dozoru nadřízených orgánů, nebo vrchního státního dozoru ze strany Ministerstva vnitra. Každopádně nečinnost některých povinných subjektů představuje vážný problém na</p>	<p>Akceptováno částečně.</p> <p>Souhlasíme se zavedením sankcí, nicméně se již neztotožňuje s myšlenkou zavádění speciálního kontrolního mechanismu vyřizování žádostí. Domníváme se, že tato kontrola by měla být řešena v rámci procesních vztahů při řešení sporů</p>

	tomto úseku.	z konkrétních žádostí (+ doplnění sankcí).
Město Vodňany	V článku 3.2.2. se zabýváte postupem spočívajícím v rozhodování orgánu obce v samostatné působnosti podle správního řádu s úvahou o jeho vyloučení - dnes ale podobný institut rozhodování samosprávy podle SŘ existuje i v jiných právních předpisech (například dle § 111 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění). Téma absolutní subsidiarity SŘ může vyvolat jiný problém - rozhodování o případné podjatosti je dnes rutinní záležitost u zaměstnance zařazeného do obecního úřadu jako oprávněné úřední osoby, ale bude komplikované u členů zastupitelstva obce). Když už jsem u SŘ - v bodu 4.2.1.písm.b/ odkazujete na starý zákon č. 71/1967 Sb. místo na zákon č. 500/20004 Sb.	Akceptováno, zpracovatel se nedomnívá, že by absolutní subsidiarita správního řádu byla vhodná. Připomínka bude zohledněna při přípravě novely.
	Trochu si dovoluji nesouhlasit s Vaším tvrzením v bodu č. 5.6.1. písm. a/, že údaj o platu je osobním údajem chráněným dle zákona č. 101/2000 Sb., v platném znění. Podle mého soudu tento extenzivní výklad § 4 písm. a/ tohoto zákona jde nad rámec vymezení platu (mzdy) jako plnění sjednané mezi dvěma účastníky pracovněprávního vztahu dle § 109 a násl ZP.	Neakceptováno. Podle názoru zpracovatele je údaj o konkrétní výši platu osobním údajem.
Miroslav Iglo	2. Povinnost zveřejnit již vyžádané informace dálkovým přístupem není zatím plně a všude využívána, ale má velký význam a bude dle mého názoru stále častěji vyžadována uživateli internetu. Ve Vaší analýze uvažujete se změnou na místo povinnosti zveřejnit tyto informace stanovit možnost zveřejnění. Dle mé již více jak 16 let trvající zkušenosti s naší veřejnou správou jsem přesvědčen, že uvedením slova možnost bude znamenat ukončení tohoto zveřejňování v případě většiny nepopulárních informací (a ty se většinou žádají) . Přesete cituji : <i>V praxi je přitom dle zjištění zpracovatele (namátkovým navštívením webových stránek některých povinných subjektů) tato povinnost povinnými subjekty plněna pouze sporadicky (informace zveřejňuje jen málo povinných subjektů a to nejen na úrovni obcí, ale i na úrovni ústředních správních úřadů)</i> Zde bych Vám oponoval neboť to že není zveřejňováno dálkovým přístupem není vada zákona, ale je to tím, že tato možnost není veřejností dosud doceněna a povinné subjekty se všemožně tomuto zveřejnění brání. Lze analogicky srovnávat s uplatněním některých částí zákona o obcích , které jsou v platnosti od r.2000 a teprve nyní nacházejí uplatnění v širším měřítku. Ještě v současné době i Vy dáváte jako příklad, že dle zákona 106 se občané domáhají zveřejnění usnesení rady a nebo dokonce zápisu ze zastupitelstva.Je pro mne nepředstavitelné, že někdo vůbec musí použít zákon 106 na tak základní informace jako je usnesení rady a zápis z jednání zastupitelstva. Chce to čas a zveřejňování již vyžádaných informací dálkovým přístupem jistě své uplatnění najde. Pro osoby povinné to není žádné velké zatížení, ale jen se tomu vyhýbají a my žadatelé v žádném případě asi tuto možnost neodmítáme. Je to také o vývoji internetu v užití obcí , státní správy a jinde. Věnuji se tomuto tématu již delší čas a mohu s potěšením konstatovat neustálý vývoj k lepšímu (sleduji cca 30 internetových stránek měst srovnatelných s Čelákoviciemi pro hledání vhodných příkladů) . Zveřejnění již vyžádané informace dálkovým přístupem má své slabší místo v textu zákona, kdy umožňuje nahradit tzv. obsáhlý soubor informací doprovodnou informací a tak když je vyžádán zápis z jednání rady je dálkovým přístupem zveřejněno usnesení. Při následném odkazu na zveřejněnou informaci se již nejedná o totožnou informaci byť zápis má např. pouhých 5 stran. Zřejmě by pomohlo mírné zpřesnění pojmu obsáhlý soubor informací.	Názor bude zohledněn v rámci přípravy novely a bude zmíněn též v textu analýzy.
	3. Je zmíněn návrh některých subjektů nadále nezveřejňovat tzv. výroční zprávy. Z pohledu občana výroční zpráva má velkou vypovídací schopnost. Je jen třeba, aby tyto zprávy byly nadřízeným orgánem občas prověřovány neboť z internetových stránek jiných obcí vím, že pod pojmem výroční zpráva o poskytování	Akceptováno. Zpracovatel souhlasí s názorem, že povinnost zveřejňovat výroční zprávy by měla zůstat zachována.

	informací zveřejňují obce obsah v ničem nepřipomínající to co by tato zpráva měla dle zákona 106 obsahovat (např. Lysá nad Labem http://www.mestolysa.cz/).	
	<p>4. Zveřejňování zvukového záznamu z jednání samosprávy pro úřední potřebu by ze zákona mělo být umožněno i zastupitelům tj. pokud se zmiňujete o potřebě zvukového záznamu pro vytvoření zápisu pak stejnou vážností i uvést práci zastupitele. V praxi je velmi potřebné, aby zastupitelé byli vybaveni dokonalými informacemi. Za utajení osobních informací nese každý ze zastupitelů odpovědnost stejně neboť dostává písemné podklady. Ze zákona o obcích povinnost vyplývající ze zákona pro zpracování zápisu jen minimální měrou ukládá uvést do zápisu průběh rozpravy (spíše neukládá neboť usnesení vyžadovaná zákonem plně nevystihují to co se skutečně událo) a jak jednotliví zastupitelé argumentovali a hájili potřeby svých voličů. V době kdy korupce ničí výsledky naší práce, nedostatek informací nahrává všem, kdo korupční prostředí vytvářejí. V případě našeho malého města je zdroj informací dle zákona 106 často jedinou možností jak informovat o reálném veřejném životě. Radniční periodikum uvádí většinou jen zprávy "vhodné ke zveřejnění" a to je problém nejen u nás.</p>	Připomínka jde nad rámec InfZ a týká se spíše zákonů o ÚSC. V nyní připravované novele se počítá s výslovným ustanovením, které obci umožní pořizovat zvukové a obrazové záznamy a tyto zpřístupňovat „dálkovým způsobem“.
Ing. Martin Kákona	<p>Chtěl bych polemizovat s odstavcem 5.6.1 analýzy. Je zde uvedeno, že ochrana osobnosti by měla mít přednost před přístupem k informacím. Vzhledem k tomu, že předmětné osobnosti jsou veřejní činitelé, měli by počítat s jistou mírou zveřejnění informací o jejich osobnostech. Pořizování zvukových a obrazových záznamů z veřejného jednání zastupitelstva by mělo být explicitně zákonem povoleno. Zároveň by měl být plný přístup k zápisu z jednání zastupitelstva.</p> <p>V praxi je velmi obtížné získat kopii zápisu z jednání zastupitelstva například pro zpravodajské účely a nebo pro ověření, že daný podnět občana se dostal do zápisu a byla tak nastolena povinnost zastupitelům, podnět vyřešit (mám jiné praktické zkušenosti, než které jsou uvedeny v 8.2). Přitom zápis je nezastupitelný, protože zastupitelé často jednají podle písemných podkladů, které nejsou v úplné formě při jednání citovány a nejsou v jiné formě než ve formě zápisu z jednání dostupné (viz 5.6.4 b). V případě požadavku na získání kopie zápisu z jednání zastupitelstva, je v praxi tato kopie neúměrně zpoplatněna, protože úřad argumentuje velkou pracností při cenzurování osobních údajů. Přitom osobní údaje, které zápis obsahuje, se v drtivé většině týkají veřejných zdrojů. Respektive, není mi znám případ, kdy by se údaj v zápisu z jednání dal prohlásit za citlivou osobní informaci (odměnu člena zastupitelstva nepovažuji za osobní).</p> <p>Domnívám se, že doba již pokročila natolik, že by mělo být povinností (zakotvenou v zákoně) zveřejňovat zápisy z jednání zastupitelstev na Internetu. Pokud je z nějakého důvodu nutné cenzurovat informace v zápisu uvedené (například ochrana osobních údajů), mělo by se tak dít paušálně, aby vždy vznikla veřejná verze zápisu a nemohlo tak dojít k obstrukcím ze strany povinné osoby. Pokud je tato možnost technicky neprůchodná, je možné nařídit zveřejnění takové verze zápisu na úřední desce.</p>	<p>V textu analýzy bude tato připomínka uvedena.</p> <p>Tato část připomínky jde nad rámec InfZ a týká se zákonů o ÚSC. V rámci připravované novely těchto zákonů se uvažovalo o zavedení přímé povinnosti zveřejňovat usnesení a zápisy ZO a usnesení rady (dokumenty uvedené v § 16 k nahlížení), nicméně v legislativním procesu byl tento návrh odmítnut. Zpoplatnit dobu strávenou „cenzurování osobních údajů“ zřejmě není v souladu s § 17 (viz tam uvedená judikatura)</p>
Z. Foldyna	I. Zkušenosti : NEGATIVNÍ Jako občan jsem v letošním roce podal žádost Lesům ČR,s.p.na poskytnutí informací v souladu se zákonem č.106/1999 Sb. a následně Ministerstvu zemědělství ČR jako zřizovateli. V obou případech byla moje žádost zamítnuta s odůvodněním : " Lesy ČR, s.p. není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb." Ministerstvo zemědělství - č.j.39676/13000 Lesy ČR, s.p. - 1926/2007/911/74/312.4 Po 1.zkušenosti s tímto zákonem se domnívám, na rozdíl od zpracovatelů analýzy, že zákon by MĚL taxativně vymezit povinné subjekty veřejné správy. Zákon by měl rovněž obsahovat	Připomínka vzata na vědomí, nicméně zpracovatel se i nadále z důvodů zmíněných v analýze domnívá, že taxativní vymezení není vhodné. (Lesy ČR jsou povinným subjektem – nepochybně tak vyplývá z nálezu ÚS I. ÚS

	sankce za porušení zákona. Obdobně jak to řeší slovenský zákon ale s přísnějšími sankcemi.	260/06)
Občanské sdružení Občané za kvalitu bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích	Doc. Firbas uplatnil připomínky formou revizí v souboru analýz. Tyto připomínky budou posouzeny individuálně a jsou přílohou této tabulky .	
Ekologický právní servis + Zelený kruh	Bod 2. 3. 4 aplikace správního řádu Aplikovat správní řád v širším rozsahu je vhodné, otázkou je, která všechna ustanovení by se měla aplikovat. Z analýzy na některých místech vyplývá, že je sice třeba zachovat neformální proces při vyřizování žádostí, jindy je ale podporována silná aplikace mnoha ustanovení správního řádu (v podstatě všechny problémy řeší odkazem na aplikaci správního řádu, popř. podpůrnou či přiměřenou aplikaci). petra.humlickova@zelenykruh.cz	Podle našeho názoru bude vhodné přesně určit, která ustanovení správního řádu by měla být aplikovatelná a zbytek ponechat „neformálně“. Věc bude předmětem dalšího zvažování při přípravě novely InfZ.
	Bod 2.4 Délka lhůt pro vyřízení žádosti Obecně se v analýze navrhuje prodloužení lhůt, a to od 20 dnů pro vyřízení žádosti nebo až 25 pracovních dnů pro tento úkon. To znamená, že by byla lhůta prakticky delší než podle zákona č. 123/1998 Sb., nebo dokonce delší než lhůta pro vydání rozhodnutí (přitom se ale přímo v analýze argumentuje tím, že nelze stanovit pro vyřízení žádosti lhůtu stejně dlouhou jako pro vyřízení správního rozhodnutí). Jako jedno z dalších řešení se v analýze navrhuje ponechat stávající lhůtu, ale stanovit další důvody pro možnost prodloužení lhůty ze strany úřadu – např. technické nebo personální obtíže související s vyřizováním žádosti nebo kumulování žádostí od jednoho žadatele. Podle našeho názoru nelze přenášet na žadatele o informaci problémy toho kterého správního úřadu – zejm. personální a technické. Je na samotné veřejné správě, aby si zajistila bezporuchový chod. To, že by se v takovém případě (personální nedostatky povinného subjektu), musel povinný subjekt obrátit se žádostí o odsouhlasení prodloužení lhůty by již samo o sobě prodloužilo lhůtu pro poskytnutí informací a navíc by na druhou stranu zatížilo nadřízený subjekt. Obdobně sporný je důvod pro prodloužení lhůty uvedený v bodě 5.4.2 – více souvisejících žádostí od jednoho subjektu. Stejně tak je otázkou, zda je z hlediska žadatele vhodné prodloužovat lhůtu pro předání stížnosti nadřízenému orgánu. Je třeba prodloužovat lhůtu např. pro posouzení stížnostních důvodů? Povinný subjekt mohl, resp. měl posoudit žádost již během 15 denní lhůty, kdy si také mohl shromáždit dostatek podkladů pro to, aby mohl včas předat spis nadřízenému subjektu. Máme za to, že odůvodnit prodloužení lhůt pro vyřizování žádosti odkazem na sjednocení lhůt, které jsou stanoveny pro odvolání není jednoznačným argumentem. Odvolání je nápravný prostředek, který se používá v situaci, kdy je vydáno rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace, což je nejzávažnější zásah do práva na svobodný přístup k informacím. V současnosti mají povinné subjekty možnost samy lhůty prodloužit. Důvody, které jsou ve stávajícím zákoně č. 106/1999 Sb. uvedeny, považujeme za zcela dostačující a jakékoli rozšíření nepovažujeme za nezbytné. Prodloužení lhůt se navrhuje v podstatě také v souvislosti s úhradou nákladů (bod 7. 4), kdy se v analýze	Otázka prodloužování lhůt zřejmě nemůže být v analýze úspěšně řešena, analýza se o to vlastně ani nepokouší, pouze na některých místech vyslovujeme názor zpracovatele. <u>Tato otázka – zda lhůtu vůbec prodloužovat a pokud ano jak – bude řešena až při přípravě novely InfZ.</u> S uplatněnými argumenty, podle nichž je věcí povinného subjektu zajistit řádné fungování samozřejmě souhlasíme, nelze však na druhou stranu nevidět, že v některých případech (dokladovatelných) případech jsou povinné subjekty zavaleny velkým množstvím žádostí jednoho žadatele a v těchto případech se domníváme, že je zcela na místě poskytnout povinnému subjektu reálnější časový prostor pro vyřízení žádosti. O prodloužení lhůty pro předání stížnosti se uvažovalo s cílem sjednocení úpravy a dále – zejména – ze zkušeností nadřízených orgánů, které bez řádného vyjádření povinného subjektu k uplatněné stížnosti nejsou sto postup adekvátně přezkoumat. 15 denní lhůta by mohla povinnému subjektu umožnit, aby na stížnost mohl přiměřeně reagovat. Uvažovat lze ale i o jiných

	<p>navrhuje, aby mohl povinný subjekt poskytnout informaci až ve lhůtě 15 dní od zaplacení úhrady. Vzhledem k tomu, že se dále v textu mnohokrát argumentuje tím, že povinným subjektům vzniknou při vyhledávání mimořádně rozsáhlých informací náklady již před jejich uhrazením (protože ještě před vyčíslením nákladů musí informace vyhledat), znamená to, že povinné subjekty mají požadovanou informaci k dispozici již v okamžiku, kdy odesílají výzvu k zaplacení. Od okamžiku úhrady v žádném případě nepotřebují dalších 15 dní pro vyřízení žádosti. Pokud by se např. jednalo o pořízení kopií, ani taková činnost nemůže zabrat při současném stavu techniky 15 dní (včetně zasílání informace).</p> <p>Považujeme proto za nevyhovující, aby tato lhůta byla stanovena více než na sedm dní.</p> <p>1) K tomu např. usnesení Ústavního soudu I. ÚS 641/04: Je na státu, aby zajistil takové personální a technické vybavení orgánů činných v trestním řízení a organizaci jejich práce tak, aby byly schopné vést trestní řízení v souladu s požadavky kladenými čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy . Případnými nedostatky v tomto směru nelze omlouvat porušování ústavně zaručených práv stěžovatele. Ústavní soud je navíc v této souvislosti nucen konstatovat, že z dopisu Policie adresovaného obhájci jednoho ze spoluobviněných ze dne 24. 5. 2002 vyplývá, že již v této době Policie přiznávala svoji přetíženost a slibovala brzkou nápravu, přesto však ke zlepšení nedošlo.</p>	<p>alternativách, např. o započítávání pouze pracovních dnů apod.</p> <p>V případě lhůty k poskytnutí informace „po zaplacení“ je věc samozřejmě diskusní. Naší snahou bylo spíše výslovně uvést určitou pevnou lhůtu, ve které musí povinný subjekt informace poskytnout (stejně tak lze diskutovat třeba o 5 pracovních dnech, 10 dnech a pod.)</p>
	<p>Bod 3. 3 Veřejné instituce</p> <p>Vymezení veřejných institucí je složitým problémem. Judikatura (Ústavní soud ČR) však již definovala základní znaky veřejných institucí. Mám za to, že judikáty, kterými se v této části textu argumentuje jsou do značné míry (nebo úplně) překonány právě nálezem ÚS ve věci Letiště Praha. V analýze se podrobně rozebírá otázka, jestli je třeba při vymezení toho, kdo je a kdo není veřejnou institucí. Zvláštní pozornost se věnuje obchodním společnostem stoprocentně vlastněným státem nebo samosprávným celkem. To, že jsou tyto subjekty zakládány aktem soukromé povahy by nemělo být zásadním kritériem pro to, aby nebyly povinnými subjekty podle zákona o informacích, protože mnohem důležitější je to hledisko, že jsou plně ovládány státem nebo samosprávami. To, že sledují dosažení zisku a ne veřejné účely nemusí být hlavním kritériem. Sám zpracovatel analýzy dovozuje, že by se za takové situace mohlo stát, že by byly záměrně zakládány jako obchodní společnosti i jiné subjekty, které sledují veřejné účely. A tím by se snažily vyhnout se informační povinnosti.. Zpracovatel studie dovozuje, že vzhledem k vymezení instituce formálními znaky však nebudou právnické osoby soukromého práva, byť realizují některé veřejnoprávní činnosti, veřejnými institucemi a změna tohoto stavu by mohla být realizována jedinečně změnou právního stavu. Proto je třeba klást důraz spíše na faktické ovládání té které obchodní společnosti. Přitom není třeba se obávat porušení obchodního tajemství, protože informace, které jsou obchodním tajemstvím, nemusí být poskytnuty jako informace. Není vhodné vázat povinnost poskytovat informace na právní formu subjektu (už proto, že by se mohlo stát, že by kraje nebo stát zřizoval záměrně jinak povinné subjekty např. ve formě akciových společností, čímž by záměrně obcházel zákon).</p> <p>Navrhují, aby se stávající právní úprava neměnila, protože judikatura již tento problém začala efektivně řešit. Úpravou, která by však mohla být vhodná, je demonstrativní výčet veřejných institucí (např. těch, které byly více kontroverzní a to, že jsou povinnými subjekty, již uznal např. Nejvyšší správní soud nebo ústavní soud.), popř. by mohly být přímo v zákoně vymezeny základní charakteristické znaky veřejné</p>	<p>Zpracovatel si je velmi dobře vědom, že názor zaujatý v analýze ohledně obchodních společností je diskusní a existují i pádné protiargumenty. Vzhledem k <u>prokazatelné nejednotě</u> však nelze dost dobře konstatovat, že obchodní společnosti jednoznačně postavení povinného subjektu mají a tudíž že není nutné otázku řešit.</p> <p>V této souvislosti však <u>uvádíme, že zahrnutí obchodních společností do okruhu povinných subjektů považujeme za vhodné a správné, nicméně pro odstranění panující nejednoty se domníváme, že jinak než změnou zákona ke sjednocení dojít nelze (resp. nepovažujeme za vhodné „vyčkávat“ sjednocující judikatury).</u></p> <p>K možné specifikaci znaků veřejných institucí je samozřejmě možno takový postup zvážit, i když <u>fakticky</u> v tuto chvíli není rozdíl mezi judikátem ÚS a zákonem – jde jen o to, jak tyto pojmy interpretovat...</p>

	<p>instituce, jako je tomu v judikatuře Ústavního soudu. Tyto znaky nejsou příliš obecné a byly by vhodným vodítkem pro jasnější vymezení povinného subjektu. V této souvislosti je také třeba předvídat to, že mnohé subjekty, které by měly být ve světle judikatury Ústavního soudu povinnými subjekty, neznají jeho rozhodovací činnost a v důsledku toho se nepovažují za povinné subjekty.</p> <p>V souvislosti s veřejnými institucemi doporučujeme legislativně řešit otázku, jak mají postupovat povinné subjekty, které nevydávají správní rozhodnutí, pokud mají za to, že mají žádost odmítnout, resp. jak se odvolávat proti vyjádřením těchto subjektů, kterými fakticky odmítají poskytnutí informací, avšak formálně nejde o rozhodnutí.</p>	<p>Doplnění demonstrativního výčtu o „problematické“ povinné subjekty považujeme z důvodů v analýze zmíněných za veskrze problematické, vhodnější se nám jeví výslovné ustanovení upravující postavení obchodních společností jako povinných subjektů.</p>
	<p>Bod 4. 2. 1.</p> <p>Předložená úvaha o možnosti omezit poskytování informací z ukončených trestních řízení a řízení před soudy – neexistuje důvod, proč přístup k těmto informacím omezovat. Sice je částečně upraven postup poskytování informací z trestních spisů upraven v trestním řádu, podle § 8a však orgány činné v trestním řízení poskytují informace jen zřídka nebo kusovitě (omezeným způsobem). Nahlízet do spisů podle § 65 trestního řádu může jenom velmi omezený okruh osob. Není žádný důvod (podle informačního zákona), proč by kdokoli nemohl žádat o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. (pokud odhlédneme i od toho, že trestní řízení jsou zásadně přístupné veřejnosti) – připomínáme, že poskytnutí informací lze odmítnout jenom tehdy, pokud to umožňuje zákon č. 106/1999 Sb. A vždy je třeba vycházet ze zásady, že se informace mají poskytnout, pokud zde není důvod pro odmítnutí, nikoli primárně hledat důvody pro omezení a až poté informace (u kterých se důvod nalézt nepodařilo) poskytnout. Informace z trestních řízení, které se např. týkaly obchodního tajemství nebo ochrany osobnosti nemusí být poskytnuty již při omezeních vyplývajících ze současného zákona č. 106/1999 Sb. Souhlasíme v tomto bodě se závěrem zpracovatele analýzy.</p> <p>Poskytování informací ze správních spisů je jiným problémem. Pokud by měl žadatel splňovat všechny podmínky stanovené zvláštním předpisem (prokazovat např. právní zájem, bylo by to v rozporu s přístupem podle informačního zákona), jednalo by se o nepřipustné omezení přístupu k informacím a prakticky by byla vyloučena aplikace zákona č. 106/1999 Sb., protože by se informace poskytovaly pouze po splnění podmínek podle zvláštních zákonů. Opět platí výše uvedené – omezení přístupu k informacím, uvedená v zákoně č. 106/1999 Sb., jsou dostačující k ochraně zájmů účastníků správních řízení a není důvod neposkytovat informace z již ukončených správních řízení (prokazováním právního zájmu).</p> <p>Správní řád řeší speciálně nahlížení do spisu, naopak poskytování informací řeší obecně zákon č. 106/1999 Sb. Proto lze např. v režimu zákona č. 106/1999 Sb. žádat o kopie rozhodnutí ze spisu. Podmínky stanovené správním řádem je nutné splnit pouze pro vlastní nahlížení do spisu, nikoli pro žádosti o informace.</p>	<p>K otázce trestních spisů se s názorem předkladatele neztotožňujeme, domníváme se, že s výjimkou určitých informací (a jejich okruh je diskusní) by informace z trestních řízení obecně přístupné být neměly.</p> <p>V zásadě souhlasíme s názorem, že prokazování právního zájmu by jako podmínka pro informace o správních řízeních být nemělo. V analýze je toto uvedeno jen jako myšlenka k případné diskusi. Ohledně správních řízení se nám v tuto chvíli jeví jako vhodnější výslovně upravit, které informace se podle InfZ poskytují.</p>
	<p>Bod 5. zaručený elektronický podpis</p> <p>Pokud by byl v zákoně stanoven požadavek, aby byly žádosti o informace podávány elektronickou cestou, znamenalo by to pro mnoho žadatelů ztížení přístupu k informacím. Navíc argument, že povinný subjekt neví, zda žadatel je skutečně osobou, která je uvedena v elektronické žádosti (totožnost žadatele) je nelogický - pokud by žadatel zaslal stejnou žádost poštou, také by si nemohl být úřad jistý o totožnosti žadatele. Takový postup (nemožnost podat žádost o informace elektronicky) by navíc byl v rozporu reformou veřejné správy, resp. s její modernizací, informatizací a elektronizací (principy e-governmentu).</p>	<p>S tímto souhlasíme, domníváme se, že stávající elektronické podávání žádostí je adekvátní. Tuto možnost bychom rádi výslovně rozšířili i na stížnosti dle § 16a.</p>
	<p>Bod 5. 4. 1. Odkaz na zveřejněnou informaci</p>	<p>Existují argumenty jak pro změnu tak pro</p>

	<p>Zrušení ustanovení § 6 odst. 2 bez náhrady není vhodným řešením. Znamená omezení práva na přístup k informacím bez závažnějšího důvodu. Pokud je odkaz na zveřejněnou informaci dostatečný a požadovanou informaci lze skutečně dohledat na základě odkazu, nebude zřejmě žadatel komplikovat celý proces zbytečným požadavkem na přímé poskytnutí informace. Může se ale stát, že povinný subjekt poskytne pouze obecný odkaz, aniž by ve skutečnosti požadovanou informaci poskytl. V takovém případě by žadateli nezbylo, než podat znovu žádost o informaci, což by v žádném případě postup povinných subjektů neusnadnilo a vedlo by to k většímu zatížení žadatelů o informace.</p> <p>Jako problematickou vnímáme též úvahu zpracovatele nad tím, že by žadatel musel prokázat, že objektivně nemá možnost informaci vyhledat. To, že je žádost podána elektronicky rozhodně neznamena, že žadatel může snadno vyhledávat informace a že si tudíž „nezaslouží“, aby mu byly informace poskytnuty. Pokud by tedy byly plně vyřizovány pouze žádosti písemné, vedlo by to nespíš k tomu, že by žadatelé byli nuceni podávat žádosti písemně, což opět vede ke zbytečnému ztížení přístupu k informacím.</p>	<p>ponechání stávajícího § 6 InfZ. Z praxe MV je nám známo více případů, kdy žadatel zcela prokazatelně má k dispozici internet a přesto trvá na přímém poskytnutí informace dohledatelné na internetu. Z tohoto hlediska se domníváme, že by určitá úprava být provedena měla. Nesouhlasíme s nutností podávat novou žádost – v tomto případě by byla zachována možnost podat stížnost dle § 16a. Otázka prokázání, že nemůže zveřejněnou informaci vyhledat je samozřejmě diskusní, ale povinný subjekt by měl mít určitý „benefit“ za to, že informace dobrovolně sám zveřejňuje... Jedná se však o otázku k další diskusi a Vaše argumenty budou zohledněny.</p>												
	<p>Opravné prostředky – stížnost</p> <p>Doporučujeme návrat k původní koncepci fiktivního rozhodnutí, která se stále používá také v zákoně č. 123/1998 Sb. Zavedením stížnosti se podstatně prodloužil a zkomplikoval přístup žadatele k požadovaným informacím. Pokud totiž příslušný orgán zůstal nečinný, informaci neposkytl, musí žadatel (na rozdíl od předchozí fikce rozhodnutí) podat stížnost, která se (pokud ji „prvnostupňový“ povinný subjekt nevyřídí) postupuje nadřízenému orgánu a pokud i tento zůstane nečinný, je jediným nápravným opatřením stížnost na nečinnost. Pro jednodušší znázornění zbytečného prodlužování přístupu k informacím přikládáme tuto tabulku, která znázorňuje průběh vyřizování žádosti o informace:</p> <table><tr><td>Před novelou 61/2006 Sb.</td><td>Žádost 22.12.2005</td><td>Fikce 6.1.2006</td><td>Odvolání 23.1.2006 (Předložení odvolání nadřízenému orgánu 22.2.2006)</td><td>Fikce 9.3.2006</td><td>Žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí 10.3.2006</td></tr><tr><td>Po novele 61/2006 Sb.</td><td>Žádost 22.12.2006</td><td>Stížnost 5.2.2007</td><td>Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti 5.3.2007</td><td>Žaloba na nečinnost 7.5.2007</td><td></td></tr></table> <p>Z tabulky je na první pohled patrné, že než žadatel vyčerpal všechny opravné prostředky dané mu k dispozici zákonem č. 106/1999 Sb., tak se celý proces prodloužil (v neprospěch žadatele, samozřejmě) o více než 60 dní oproti stavu před novelou. Pokud by zůstal institut stížnosti zachován a navíc by dokonce byly prodlouženy lhůty pro vyřizování žádostí (až na uvažovaných 25 pracovních dnů) a současně lhůty pro postupování stížností nadřízeným orgánům, znamenalo by to ještě další prodlužování přístupu k informacím, které by se v mnoha případech staly již neaktuálními (pokud ještě přičteme dobu, ve které by soudy rozhodly o žalobě).</p>	Před novelou 61/2006 Sb.	Žádost 22.12.2005	Fikce 6.1.2006	Odvolání 23.1.2006 (Předložení odvolání nadřízenému orgánu 22.2.2006)	Fikce 9.3.2006	Žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí 10.3.2006	Po novele 61/2006 Sb.	Žádost 22.12.2006	Stížnost 5.2.2007	Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti 5.3.2007	Žaloba na nečinnost 7.5.2007		<p>Možnost obnovení fikce negativního rozhodnutí zcela odmítáme. Vámi provedený výpočet navíc považujeme za zavádějící, neboť stížnost lze podat již 16 den po uplynutí lhůty. Kromě toho Vaše kalkulace s ochranou před nečinností je sporná, protože samotná stížnost je svou povahou opatřením před nečinností a je otázkou, zda v těchto případech vůbec bude ochrana před nečinností připadat do úvahy (viz analýza k otázce ochrany před nečinností).</p> <p>Otázka soudní ochrany před nečinností je samozřejmě sporná a zmínka o ní bude v analýze uvedena.</p>
Před novelou 61/2006 Sb.	Žádost 22.12.2005	Fikce 6.1.2006	Odvolání 23.1.2006 (Předložení odvolání nadřízenému orgánu 22.2.2006)	Fikce 9.3.2006	Žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí 10.3.2006									
Po novele 61/2006 Sb.	Žádost 22.12.2006	Stížnost 5.2.2007	Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti 5.3.2007	Žaloba na nečinnost 7.5.2007										

	<p>Stejně problematická je otázka spojená s následnou žalobou na nečinnost k soudu. Žalobou na nečinnost dle ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“) se však lze „domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení“. Žalobce však v tomto případě nechce, aby mu bylo vydáno rozhodnutí, ale poskytnuta informace. Jak by měl být v takové situaci formulován návrh výroku, není zcela jasné.</p>	
	<p>Úhrada nákladů za poskytování informací</p> <p>Otázka úhrady nákladů se v souvislosti s poskytováním informací již mnohokrát řešila. V analýze se správně uvádí, že poskytování informací je součástí dobré správy a mělo by být prováděno zásadně bezplatně. V současnosti jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Povinné subjekty si účtují různé vysoké částky, ale lze se také setkat např. s požadavkem uhradit správnímu úřadu 150 Kč za hodinu práce jeho úředníka (za pouhé kopírování dokumentů, namísto stanovení výše nákladů podle počtu kopií). Navíc se v některých případech spíše jedná o běžnou pracovní činnost pracovníků povinného subjektu (nejde např. o mimořádně složité vyhledávání dat).</p> <p>Jakékoli omezování žadatelů o informace ještě vyššími požadavky na úhradu nákladů již jde proti smyslu poskytování informací. Tento postoj je v analýze také uveden (jako postoj zpracovatele analýzy), přesto jsou ale dále v analýze rozebírány různé možné způsoby, jak vybírat od žadatelů více peněz. Analýza sice hovoří také o zveřejňování sazebníků a o možnosti stanovit minimální náklady na poskytování informací obecně závazným právním předpisem, ale zamítla jednotné stanovení výše nákladů. To lze pochopit, přesto by měla být stanovena alespoň max. hranice. Tom že se v současnosti liší náklady na pořízení kopie (u některých úřadů je to 1,20 Kč za A4, u jiných třeba 2 koruny nebo si některé úřady účtují 30 Kč za prázdné CD, jiné pouze 10 Kč) nebo náklady na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací (u některých je hodinová mzda za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací stanovena na 65 Kč a u jiných na 150 Kč). Tím je nastavena výrazná disproporce a pro žadatele o informace neexistují rovné podmínky (např. pokud žádají informace od různých stavebních úřadů).</p> <p>V analýze se např. navrhuje stanovení paušální úhrady nákladů za mimořádně složité vyhledávání informací. Navrhovány jsou i jiné změny, zejména v souvislosti s tím, že povinné subjekty mají problém se žadateli, kteří po oznámení neuhradí náklady s poskytnutím informací spojené. Jde např. o konto nákladů, které by znamenalo, že se náklady vynaložené na vyřizování žádostí jednoho žadatele budou sčítat a po překročení určité částky by jeho žádosti o informace nebyly vyřizovány, pokud by neuhradil předtím vzniklé náklady. Takové omezení možnosti žádat o informace (např. takové, se kterými by žádné další zvýšené náklady nesouvisely) je v rozporu s právem na svobodný přístup k informacím.</p> <p>Další možností, která se v analýze navrhuje, je možnost subjektu domáhat se vynaložených nákladů soudní cestou. Takový postup je v mnoha ohledech zneužitelný. Žadatelé nemohou předem, kdy žádost podávají, v každém případě vědět, že se jedná o mimořádně složité vyhledávání údajů (navíc tento pojem není v zákoně vymezen a v podstatě ani být nemůže). Vymáhat po nich částku, kterou mají zaplatit, ačkoli by za takových okolností informace zřejmě nechťeli, je v rozporu s principy dobré správy (zejména z hlediska otázky právní jistoty). Takový krok navíc znamená výrazné znemožnění žádat o informace – i v případech, kdy by se nejednalo o mimořádně obtížné vyhledávání informací, by se mohli žadatelé obávat</p>	

	<p>podat žádost, aby nebyli vyzváni k úhradě vysokých částek, resp. aby nebyli ze strany úřadu žalováni. Stejně tak je třeba negativně hodnotit konto nákladů. Tímto postupem by byli žadatelé postihováni za to, že se např. v jejich lokalitě staví průmyslová zóna nebo satelitní městečko nebo žijí v imisně zatížené lokalitě, s čímž je mnohonásobně častěji spojena nutnost žádat o informace než v „běžných životních situacích“.</p>	
	<p>Zkušenosti z praktického uplatňování zákona</p> <p>Jedním z uváděných problémů jsou opakované žádosti o informace. Jako řešení se uvádí, že by jedním z důvodů pro odmítnutí žádosti byla skutečnost, že žádost již jednou byla vyřízena (tomu stejnému subjektu). Je však třeba velmi dobře zvážit, jak formulovat tento důvod pro odmítnutí – vždy musí být zvažováno, zda se jedná o zcela totožnou žádost, nebo zda se jakkoli nezměnily okolnosti od vyřízení žádosti.</p> <p>Dalším problémem, který se v analýze řeší, je tzv. štěpení žádostí. I tuto otázku nelze zhodnotit jednostranně. Povinný subjekt by za takových okolností musel hodnotit, které žádosti spolu ještě věcně souvisejí a které ne. Pokud by takové řešení mělo být přijato, měla by být stanovena bližší kritéria pro takové správní uvážení (opět s ohledem na zásadu bezplatného poskytování informací). Navíc není jasné, jak by se „štěpené“ žádosti spojovaly v případě, že by je žadatel podával s odstupem např. 20 dní, takže by nebylo možné předchozí žádost nevyřídit. Pokud by současně subjekt předchozí žádosti nevyřídil, nemohl by je již spojit, protože by u první proměškal lhůtu stanovenou pro její vyřízení. Problematické by bylo také určení počátku plynutí lhůt k vyřízení u spojených žádostí. Jako rozhodný den se nabízí – den podání 1. ze žádostí, poslední ze spojovaných žádostí, nebo dokonce den spojení žádostí. Tímto postupem by došlo k značnému prodloužení lhůt.</p> <p>Stejně tak je problematické neposkytnout informaci, kterou má již jednou subjekt k dispozici (protože ji vyhledal pro jiného žadatele), i když by se jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání a původní subjekt by nezaplátil (takové nedostatky nelze přenášet na jiného žadatele). Druhý žadatel nemůže být perzekuován za jednání předchozího a navíc bude splněna podmínka, že informace již jednou bude úřadu k dispozici a pro její poskytnutí nebude třeba dalšího mimořádně rozsáhlého vyhledávání.</p> <p>Naopak jako kladnou připomínku hodnotíme možnost zvýhodnění žalobce v soudním sporu (obrácené důkazní břemeno).</p>	
EPS – doplnění připomínek	<p>EPS ve spolupráci s Ligou lidských práv a v MDAC doplnil připomínky o zkušenosti z praktického uplatňování zákona. V plném textu uvádíme v příloze č. 3. V tomto doplnění byly uplatněny tyto připomínky:</p>	<p>OBEZNĚ: UVEDENÉ PŘÍKLADY BYCHOM PRO JEJICH VYPOVÍDACÍ HODNOTU O NERESPEKTOVÁNÍ INFZ POVINNÝMI SUBJEKTY UČINILI PŘÍLOHOU ANALÝZY.</p>
	<p><u>1. § 2 zákona č. 106/1999 Sb.</u></p> <p>Povinnými subjekty jsou podle § 2 odst. 1 státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Setkali jsme se však s tím, že nám orgán územního samosprávného celku (přenesená působnost) odmítl sdělit na základě naší žádosti informace s odkazem na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na to, že se informace nevztahují k jeho rozhodovací činnosti (resp. nejsou v rozsahu rozhodovací činnosti, protože o nich dosud povinný subjekt nerozhodl). Taková praxe je naprosto nepřijatelná, platí, že správní orgán musí poskytnout informace, které má k dispozici (ostatně i např. podkladové stanovisko dotčeného orgánu pro územní rozhodnutí je samozřejmě v působnosti stavebního úřadu, neboť jej musí při své činnosti zohlednit), a jež nejsou podle informačního zákona</p>	<p>Zpracovatel s názorem EPS souhlasí, jedná se evidentně o nesprávný postup.</p>

	z poskytování vyloučeny.	
	<p>2. <u>§ 5 zákona č. 106/1999 Sb.</u></p> <p>Problém vyvstal s poskytováním informací na žádost ve vztahu k vymezení rozsahu povinně zveřejňovaných informací. Spojovat vymezení rozsahu povinně zveřejňovaných informací s rozsahem pasivně poskytovaných informací (na žádost) je v rozporu se zákonem a obchází jeho smysl.</p> <p>Citace z rozhodnutí (z května 2007): „... Co se týče zaslání dokumentů z tohoto řízení, je nutné konstatovat, že zákon o informacích taxativně vyjmenovává v ust. § 5 odst. 1, které kopie a z jakých spisů je možné dle tohoto zákona žadateli poskytovat. Kopie dokumentů ze správních řízení, které vede povinný subjekt, zde uvedeny nejsou. Je tomu tak proto, že správní řízení vedená dle z.č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění, jsou koncipována jako řízení neveřejná a pořizování kopií ze správních spisů je upraveno ust. § 38 správního řádu.“</p>	Rovněž souhlasíme s názorem EPS.
	<p>3. <u>§ 14 zákona č. 106/1999 Sb.</u></p> <p>Setkali jsme se také s tím, že povinné subjekty, pokud žádost směřuje k poskytnutí kopií ze spisu, argumentují tím, že po novele zákonem č. 61/2006 Sb. již § 14 neumožňuje poskytování kopií. Původní znění § 14 odst. 3 písm. c) výslovně uvádělo, že povinný subjekt poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písmena a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.</p> <p>Současné znění § 14 odst. 5 písm. d) říká, že nerozhodne-li povinný subjekt podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.</p> <p>Je mimo pochybnost, že spojení „v souladu se žádostí“ znamená také poskytnout formou poskytnutí kopií, pouze tato možnost není uvedena v demonstrativním výčtu. Povinné subjekty však právě toto zneužívají k obcházení zákona č. 106/1999 Sb. a odmítají poskytovat kopie ze spisu.</p> <p>Navíc zákon č. 106/1999 Sb. v § 17 upravuje, jak se mají hradit náklady spojené s pořizováním kopií. I z toho lze dovodit, že poskytování kopií je samozřejmostí.</p>	Souhlasíme.
	<p>4. <u>Spojení práva na kopie s právem nahlížet do spisu</u></p> <p>V naší praxi jsme se setkali také s tím, že je právo na informace – poskytnuté formou kopií, je spojováno s právem na nahlížení do spisu podle správního řádu, zákon č. 500/2004 Sb., čímž povinné subjekty podporují názor, že po novele z roku 2006 již není možné poskytovat kopie podle zákona č. 106/1999 Sb.</p>	Uváděný postup není dle našeho názoru v souladu s InfZ a ztotožňujeme se proto s uplatněnou připomínkou.
	<p>5. <u>Nerespektování názoru odvolacího orgánu</u></p> <p>Setkali jsme se také s tím, že prvostupňový orgán nerespektoval při vyřizování žádosti o informace (po vydání rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí žádosti) rozhodnutí nadřízeného orgánu a informace opět neposkytl, naopak vyhodnotil postup, resp. právní názor nadřízeného orgánu jako protiprávní. Tento problém samozřejmě nesouvisí pouze s zákonem č. 106/1999 Sb., ale je zapotřebí na něj upozornit také v této souvislosti, neboť odkrývá rozsah „vynalézavosti“ správních orgánů při zdůvodnění proč informaci neposkytnout.</p>	I zde souhlasíme s EPS.
	<p>6. <u>Podání stížnosti § 14 odst. 5 písm. c) ve spojení s § 16a odst. 3 a 16a odst. 1</u></p> <p>V § 16a odst. 1 se uvádí, kdy má žadatel možnost podat stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. V tomto ustanovení není uvedeno, že by se stížnost měla podávat také v případě, že povinný subjekt sdělí žadateli, že se požadované informace nevztahují k jeho působnosti a žádost odloží a tuto</p>	Uváděný postup povinných subjektů je v rozporu se zákonem. Stížnost lze podat i při odložení pro nedostatek působnosti (ostatně to potvrzuje i text důvodové zprávy k 61/2006

	<p>odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli (§ 14 odst. 5 písm. c)</p> <p>Přesto se v § 16 a odst. 2 určuje lhůta pro podání stížnosti právě pro případ uvedený v § 14 odst. 5 písm. c) – 30 dní od doručení zmíněného sdělení.</p> <p>Některé povinné subjekty ale dovozují, že pokud není § 14 odst. 5 písm. c) uveden výslovně mezi taxativně vymezenými stížnostními důvody, nelze v případě, že žadatel obdrží od povinného subjektu pouze sdělení ve smyslu § 14 odst. 5 písm. c), nemůže podat stížnost.</p> <p>V takovém případě by ale proti postupu povinného subjektu neexistoval žádný opravný prostředek a rozšíření praxe by mohlo vést k neposkytování informací, přičemž žadatel by měl značně ztíženou situaci, aby se mohl domoci nápravy.</p>	Sb.)
	<p><u>7. Zaměňování stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a § 175 zákona č. 500/2004 Sb.</u></p> <p>Analýza ministerstva vnitra se věnuje vztahu stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a stížnosti podle § 175 správního zákona, ale v praxi se lze setkat i s jinými přístupy povinných subjektů k této problematice, když jsou zaměňovány oba dva instituty, ačkoli žadatel označí svoji stížnost jako stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Na základě toho pak nepostupují v souladu s postupem vyřizování stížností podle zákona č. 106/1999 Sb. – např. nepostoupí stížnost nadřízenému orgánu.</p>	I zde považujeme uváděný postup povinných subjektů za odporující zákonu.
	<p><u>8. Ochrana osobních a jiných údajů vs. Neposkytnutí informace</u></p> <p>Zákon č. 106/1999 Sb. v § 12 říká, že všechna omezení práva na informace (z důvodů ochrany osobnostních práv apod.) provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.</p> <p>V naší praxi jsme se však setkali s tím, že povinný subjekt neprovedl vyloučení chráněných údajů a poté by poskytl takto upravenou informaci, ale plošně odmítl celou žádost o informace, právě s odkazem na ochranu těchto údajů.</p>	Zde jde o zjevnou aplikační chybu.
	<p><u>1. Vymezení veřejných institucí</u></p> <p>Na tomto místě uvedeme ze zkušeností Ligy lidských práv a MDAC pouze jednu – otázku vymezení povinného subjektu, konkrétně státního zdravotnického zařízení jako veřejné instituce. Státní zdravotnická zařízení přitom splňují definiční znaky stanovené v nálezu Ústavního soudu I. ÚS 260/2006. Z 15 státních zdravotnických zařízení (psychiatrických léčeben), poskytlo na žádost informace pouze jedno.</p> <p>Tomuto problému se analýza poměrně rozsáhle věnuje a je také z praxe zřejmé, že se jedná o složitý problém. Možným řešením této situace by bylo ponechání současné právní úpravy, s demonstrativním vymezením veřejných institucí. Vymezení definičních znaků veřejné instituce v judikatuře Ústavního soudu je jinak pro praxi dostačující a není třeba měnit zákon č. 106/1999 Sb. v tom smyslu, že by v něm byly vymezeny znaky veřejné instituce. Možným řešením by také bylo vydání podrobnějšího metodického pokynu, kterým by se mohly řídit povinné subjekty a který by současně mohli využít žadatelé o informace.</p>	S připomínkou souhlasíme, nicméně z hlediska zadání analýzy – tedy dosažení stavu, aby i ovládané obchodní společnosti byly povinnými subjekty – se asi určité legislativní úpravě ubránit nelze.
Lesy ČR	<p>Ústavní zákon č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD, zakotvuje v § 17 odst. 5, že „Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, vychází při určování povinných subjektů ze směrnic pro zadávání veřejných zakázek (subjekty veřejného sektoru a</p>	Předmětem analýzy (usn. vl. 1199/2006) je principiální rozšíření okruhu povinných subjektů, a proto zřejmě nebude akceptovatelné jeho zúžení.

	<p>veřejnoprávní subjekty), přičemž výslovně vylučuje aplikaci povinnosti poskytovat informace na veřejné podniky. V této souvislosti by bylo vhodné, aby zákon o svobodném přístupu k informacím nešel nad rámec stanovený evropskými standardy a výše zmíněným ústavním zákonem a nezatěžoval informační povinností jiné subjekty než státní orgány a orgány územní samosprávy.</p> <p>Za situace, kdy se informační povinnost vztahuje i na jiné subjekty než státní orgány a orgány územní samosprávy, viz. veřejné instituce, by bylo vhodné, aby tyto subjekty (popř. jejich znaky) byly jasně a nezaměnitelně specifikovány v zákoně, včetně určení, kdo plní funkci odvolacího orgánu těchto subjektů (zřizovatel, statutární orgán, osoba stojící v čele apod). Co se týká samotného poskytování informací, resp. vydávání rozhodnutí o odmítnutí, považuje státní podnik Lesy České republiky, s.p., jako vhodnou variantu v analýze navržené řešení, aby byla informační povinnost, nebo alespoň rozhodovací činnost v této oblasti, přenesena z veřejné instituce, která není správním orgánem v pravém slova smyslu, na zřizovatele.</p> <p>Z hlediska státního podniku, který je za povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím považován v souvislosti s nálezem Ústavního soudu č. I. ÚS 260/06, je bezpodmínečně nutné omezit rozsah poskytovaných informací, a to především s ohledem na možnost zneužití zejména obchodních informací konkurenčními subjekty např. na trhu s dřívím. Stávající zákon byl koncipován především pro subjekty, jejichž předmětem činnosti je převážně či zcela výkon státní správy. Judikaturou, která přistoupila k rozšiřujícímu výkladu při určování povinných subjektů, byla informační povinnost přenesena i na subjekty (např. státní podniky), jejichž předmětem činnosti jsou z větší či menší části věci obchodní, nikoli správní. Tato judikatura však již nerozšířila a ani nemohla rozšířit okruh informací, které povinný subjekt není povinen poskytnout. Státní podnik je právnickou osobou provozující podnikatelskou činnost s majetkem státu vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Z toho plyne obecná povinnost hospodařit se svěřeným majetkem s péčí řádného hospodáře, tj. maximalizovat zisky a minimalizovat náklady. V rámci obchodního styku lze nalézt řadu informací, které není možné podřadit pod pojem obchodní tajemství ve smyslu ustanovení § 17 obchodního zákoníku, přesto jsou však tyto informace svojí povahou důvěrné, ovlivňují výsledky jednání mezi smluvními stranami a v neposlední řadě ovlivňují také výši zisků plynoucích z jednotlivých kontraktů. Dotaz konkurenčního subjektu soukromého práva, na jehož základě musí státní podnik poskytnout detailní informace z oblasti obchodní politiky, cenových jednání či skladbu vytěžených a kontrahovaných sortimentů dříví, nemá s kontrolou veřejné správy nic společného. Jedná se pouze o zneužití nedomyšlené zákonné úpravy ze strany žadatele za účelem získání lepšího obchodního postavení na trhu či dokonce použití získaných informací k poškození státního podniku. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby se okruh informací, které jsou veřejné instituce, resp. státní podniky povinny poskytovat, týkal výlučně výkonu veřejné správy, plnění úkolů veřejné správy či rozhodovací činnosti v oblasti veřejné správy.</p> <p>Lesy České republiky, s.p., si v souvislosti s nálezem Ústavního soudu č. I. ÚS 260/06, které revokovalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu SJS 851/2006 6 AS 52/2004, nechal od dvou renomovaných advokátních kanceláří zpracovat právní analýzu, zda je povinen poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Závěr obou právních analýz byl především s ohledem na zmíněný nálezn Ústavního soudu takový, že Lesy České republiky, s.p., jsou povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Na základě výše uvedeného začal státní podnik Lesy České republiky, s.p., činit kroky směřující k tomu, aby v době co nejkratší dostal svým povinnostem pramenícím z platné právní úpravy.</p> <p>Věříme, že projekt analýzy zákona o svobodném přístupu k informacím, přispěje nejen k odstranění</p>	<p>S tímto názorem souhlasíme.</p> <p>Tato připomínka bude zahrnuta do analýzy jako důvod proti rozšiřování okruhu povinných subjektů.</p>
--	---	--

	procesních nejasností při vyřizování žádostí o informace, ale také k vyvážení poměru mezi právem žadatele na poskytnutí informace a možností povinného subjektu určit informace z objektivních důvodů neposkytnout. sindelarova@lesy-cr.cz	
SZIF	pouze si prosím opravte název SZIF: Státní zemědělský intervenční fond (nikde tam není žádná spojka "a")	Samozřejmě opravíme a omlouváme se.
Ředitelství silnic a dálnic	V zásadě k uvedenému materiálu máme pouze jednu připomínku. Vidíme jediné kolizní místo a to v povinnostech povinného subjektu poskytovat informace v oblasti, kdy si my jako organizace objednáme odborné posudky, studie případně manuály, které jsou v podstatě naším duševním vlastnictvím. My formulujeme zadání, a přijde nám velmi neetické, když si o vytvořený dokument, studii či manuál může v rámci zákona 106/1999 Sb. kdokoli požádat (Novináři, občanská sdružení, veřejnost atd.) a využít takovéto dokumenty ve svůj prospěch proti nám! Toto je ta méně nepříjemná varianta. Daleko více nepříjemnější varianta je, když si my, jako organizace, necháme zpracovat odborný manuál, např. od ČVUT, který umožňuje například oceňování mostních konstrukcí již v rámci rozhodovacího procesu staveb a tento manuál bychom byli povinni rovněž předložit k dispozici případnému žadateli o poskytnutí informace dle zákona 106/1999 Sb. Jedná se přitom o materiál, který mohou velmi úspěšně využít soukromé stavební firmy ve svůj prospěch, a to zejména v době, kdy usilují o získání veřejných zakázek vypisovaných ŘSD ČR, neboť pomocí tohoto zmiňovaného materiálu budou schopni velmi operativně a nenákladnou metodou samy pro svoje potřeby stanovit přibližnou cenu stavebního díla. Proto se domníváme, že by bylo žádoucí tuto problematiku ošetřit tak, aby studie zpracované v podstatě za peníze státu, nemohly být zneužívány soukromými společnostmi, prostřednictvím anonymních žadatelů. “ jan.kanturek@rsd.cz	Zpracovatel s touto myšlenkou v obecné rovině souhlasí a při přípravě novely bude hledáno řešení.

PŘEHLED PŘIPOMÍNKOVÝCH MÍST PODLE UPLATNĚNÝCH PŘIPOMÍNEK

<u>Instituce</u>	<u>Reakce na žádost o připomínky</u>	<u>Uplatněné připomínky</u>
<u>Ministerstva</u>		
1. Ministerstvo pro místní rozvoj	ANO	připomínky
2. Ministerstvo životního prostředí	ANO	bez připomínek
3. Ministerstvo práce a sociálních věcí	ANO	bez připomínek
4. Ministerstvo zahraničních věcí	ANO	připomínka
5. Ministerstvo obrany	ANO	bez připomínek
6. Ministerstvo průmyslu a obchodu	x	
7. Ministerstvo zdravotnictví	ANO	bez připomínek
8. Ministerstvo spravedlnosti	x	
9. Ministerstvo financí	ANO	připomínky
10. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy	ANO	bez připomínek
11. Ministerstvo dopravy	ANO	připomínky
12. Ministerstvo zemědělství	ANO	Připomínky
13. Ministerstvo kultury	ANO	bez připomínek
<u>Kanceláře</u>		
1. Kancelář PSP	x	
2. Kancelář Senátu	x	
3. Kancelář prezidenta republiky	ANO	bez připomínek
<u>Ústřední orgány státní správy a další správní úřady</u>		
1. Český statistický úřad	x	
2. Český úřad zeměměřický a katastrální	ANO	bez připomínek
3. Český báňský úřad	ANO	bez připomínek
4. Úřad průmyslového vlastnictví	ANO	připomínky
5. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	ANO	bez připomínek

6. Správa státních hmotných rezerv	ANO	bez připomínek
7. Státní úřad pro jadernou bezpečnost	ANO	bez připomínek
8. Národní bezpečnostní úřad	ANO	bez připomínek
9. Energetický regulační úřad	x	
10. Český telekomunikační úřad	ANO	bez připomínek
11. Úřad vlády	ANO	bez připomínek
12. Úřad vlády – odbor kompatibility	ANO	Připomínky
13. Úřad pro ochranu osobních údajů	ANO	připomínka k usnesení
14. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví	ANO	bez připomínek
15. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových	ANO	připomínky
16. Úřad pro zahraniční styky a informace	ANO	bez připomínek
17. BIS	ANO	bez připomínek
18. Agentura ochrany přírody a krajiny	x	
<u>Ostatní</u>		
1. Veřejný ochránce práv	ANO	bez připomínek
2. Česká národní banka	ANO	bez připomínek
3. Nejvyšší kontrolní úřad	x	
<u>Kraje</u>		
1. Středočeský kraj	ANO	doporučující připomínka
2. Jihočeský kraj	x	
3. Plzeňský kraj	ANO	bez připomínek
4. Karlovarský kraj	x	
5. Ústecký kraj	ANO	připomínka
6. Liberecký kraj	ANO	bez připomínek
7. Královéhradecký kraj	x	
8. Pardubický kraj	ANO	doporučující připomínky
9. kraj Vysočina	ANO	bez připomínek
10. Jihomoravský kraj	ANO	zásadní připomínky
11. Olomoucký kraj	ANO	bez připomínek
12. Zlínský kraj	ANO	bez připomínek
13. Moravskoslezský kraj	ANO	zásadní připomínky

<u>Statutární města</u>		
1. Hlavní město Praha	ANO	připomínky
2. Kladno	x	
3. České Budějovice	x	
4. Plzeň	ANO	připomínky
5. Karlovy Vary	x	
6. Ústí nad Labem	x	
7. Liberec	x	
8. Hradec Králové	ANO	připomínky
9. Pardubice	ANO	bez připomínek
10. Jihlava	ANO	bez připomínek
11. Brno	ANO	bez připomínek
12. Zlín	x	
13. Olomouc	x	
14. Přerov	ANO	bez připomínek
15. Chomutov	x	
16. Děčín	ANO	bez připomínek
17. Frýdek-Místek	ANO	bez připomínek
18. Ostrava	ANO	bez připomínek
19. Opava	x	
20. Havířov	x	
21. Most	x	
22. Teplice	x	
23. Karviná	x	
24. Mladá Boleslav	x	
<u>Soudy a Nejvyšší státní zastupitelství</u>		
1. Městský soud v Praze	ANO	bez připomínek
2. Krajský soud v Praze	ANO	bez připomínek
3. Krajský soud v Českých Budějovicích	ANO	bez připomínek
4. Krajský soud v Plzni	ANO	bez připomínek
5. Krajský soud v Ústí nad Labem	ANO	bez připomínek
6. Krajský soud v Hradci Králové	ANO	připomínky

7. Krajský soud v Brně	ANO	bez připomínek
8. Krajský soud v Ostravě	ANO	bez připomínek
9. Nejvyšší správní soud	ANO	bez připomínek
10. Nejvyšší soud	ANO	připomínky
11. Ústavní soud	ANO	bez připomínek
12. Nejvyšší státní zástupkyně	x	
<u>Sdružení</u>		
1. Svaz měst a obcí České republiky	ANO	zásadní připomínky
2. Asociace krajů České republiky	ANO	participace odmítnuta
3. Ekologický právní servis (+ Zelený kruh)	ANO	připomínky
4. Transparency International - Česká republika o.p.s.	x	
5. Public Interest Lawyers Association, o.s. (PILA, o. s.)	x	
6. Iuridicum remedium, o.s.	x	
7. Otevřená společnost, o. p. s.	ANO	připomínky
8. Ateliér pro životní prostředí	x	
<u>Vybrané veřejné instituce a další povinné subjekty</u>		
1. Akademie věd ČR	ANO	bez připomínek
2. Univerzita Karlova v Praze – rektorát	ANO	bez připomínek
3. Masarykova univerzita v Brně	x	
4. České vysoké učení technické v Praze	ANO	bez připomínek
5. Česká televize	x	
6. Český rozhlas	ANO	bez připomínek
7. Letiště Praha s.p.	ANO	bez připomínek
8. Lesy České republiky	ANO	připomínka
9. Povodí Labe, státní podnik	x	
10. Ředitelství silnic a dálnic České republiky	ANO	připomínka
11. Česká konsolidační agentura	ANO	bez připomínek
12. Pozemkový fond České republiky	ANO	bez připomínek
13. Státní fond dopravní infrastruktury	ANO	bez připomínek
14. Státní fond rozvoje bydlení	x	
15. Státní zemědělský intervenční fond	ANO	připomínka
16. Státní fond životního prostředí	x	

<u><i>Ostatní:</i></u>		
1. Fakultní nemocnice Ostrava	ANO	bez připomínek
2. Hospodářská komora ČR	ANO	připomínky
3. Z. Foldyna, Ostrava	ANO	připomínka
4. M. Iglo, Čelákovice	ANO	připomínky
5. Ing. M. Kákona, Soběslav	ANO	připomínky
6. Vodňany	ANO	připomínky
7. Občanské sdružení Občané za kvalitu bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích (doc. Firbas)	ANO	připomínky

Pozn: Do elektronické knihovny Úřadu vlády byl materiál vložen 20. listopadu 2007, lhůta pro zaslání připomínek byla v souladu s Jednacím řádem vlády stanovena do 5. prosince 2007, jednání k vypořádání zásadních připomínek na 7. prosince 2007, od 9.00 v budově Ministerstva vnitra, nám. Hrdinů 3, 140 21, Praha 4 (zasedací místnost odboru dozoru a kontroly veřejné správy, M.10). Dne 20. listopadu 2007 byl materiál rovněž umístěn na internetové stránky Ministerstva vnitra, aby k němu mohla veřejnost uplatnit své připomínky (rovněž s termínem do 5. prosince 2007). Materiál byl dne 20. listopadu 2007 rovněž rozeslán všem kontaktním osobám z jednotlivých povinných subjektů i dalších osob, které se na zpracování analýzy podílely.